

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ.
52

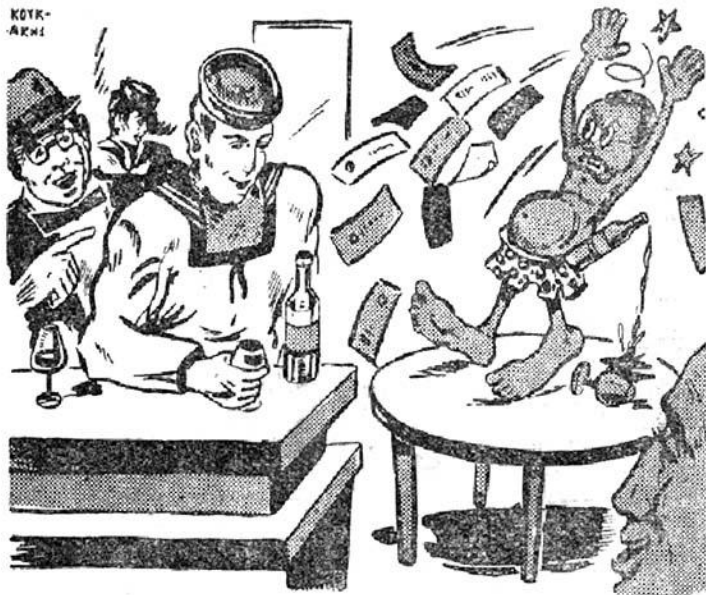
Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΟΥΚ-
ΑΚΗΣ

Τύφλα στὸ μεθύσι ὁ Ποκοπίκο, χορεύει, τραγουδάει καὶ σκορπίζει, σὰν τρελλός, τὰ δολλάρια.

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΙΣΟΒΙΑ ΔΕΣΜΑ!

Μιά καινούρια συκοφαντία έχει φέρει πάλι σὲ τραγική θέσι τὸν Γκαούρ καὶ τὸν Ποκοπίκο! (*)

Ὁ ἐκβιαστής καπετάνιος τῆς θαλαμηγοῦ πού ταξίδευαν πρὸς τὴν Ἀφρική, γιὰ νὰ

(*) Διάθασε τὸ προηγούμενο τεύχος ἀρ. 51.

Τοῦ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Ξαναγυρίσουν στὴ Ζούγκλα τοὺς κατηγορήσε πῶς πέταξαν στὴ θάλασσα τὸν βαθύ-πλουτο Χούλχ. Γιὰ νὰ κληρονομήσουν τὴν τεράστια περιουσία του.

Οἱ ἀστυνομικοὶ πιστεύουν στὴ συκοφαντία αὐτή. Γιατὶ ὁ πολυδισεκατομμυριοῦχος

Ἄμερικανὸς εἶχε κάνει γενικό καὶ ἀπόλυτο κληρονόμο τὸν μελαψὸ Ἑλληνα γίγαντα. Ἦταν λοιπὸν φυσικὸ νὰ ἐπιθυμοῦν τὸ θάνατό του, γιὰ νὰ τὸν κληρονομήσουν μιὰ ὥρ' ἀρχήτερα.

Ἔτσι, ὁ Γκαοὺρ καὶ ὁ Ποκοπίκο, περνᾶνε γρήγορα ἀπὸ δίκη. Καὶ καταδικάζονται σὲ ἰσόθια δεσμά!...

Ἄλλοιμονοί!... Ἡ ζωὴ τους τῶρα δολέκληρη θὰ περάσῃ στο σκοτάδι καὶ στο μαρτύριο τῆς φυλακῆς! Ποτέ πιά δὲν θὰ ξαναγυρίσουνε στὴ μακρυνὴ καὶ ἀγαπημένη τους Ζούγκλα!...

Ὁ γιγαντόσωμος Ἑλληνας εἶναι ἀφάνταστα ἀπελπισμένος! Στριφογυρίζει στο κελλί του, σάν τὸ λιοντάρι στο κλουβί!...

Οὔτε τρώει, οὔτε πίνει!... Καὶ ξάγρυπνος τὶς νύκτες, ὅλο συλλογίζεται καὶ θαρραλεοφρονίζει!...

Τὸ ἐντελὲς ἀντίθετο συμβαίνει μὲ τὸ νᾶνο: Αὐτὸς εἶναι ὅλο κέφι! Ὅλο χαρά!... Τὰ «ἰσόθια δεσμά» τὸν ἔχουν ἐνθουσιάζει.

— Σωθήκαμε, ἀδερφέ μου! λέει στὸν Γκαοὺρ.

— Γιατί;

— Μὲ τὴν ποινὴ ποὺ φάγαμε, ἐξασφαλίσαμε τό... μέλλον μας!...

Κι' ἐπειδὴ ὁ γίγαντας δὲν κοιταζοῦται, τοῦ τὸ κάνει λίσανὰ μ' ἕνα πρόχειρο στιχάκι του :

*«Μὰς βάλανε «ἰσόθια»
στῆς φυλακῆς τὴν ἄπλα*

*κ' ἐξασφαλίσαμε «ἰζομπέ»
τῇ Μάσσα-Ρούφα-Σάπλα !»*

... Ὅμως στὴν ἴδια ἀπέραντη σιδηρόφρακτῃ αἰθούσᾳ ποὺ κλείνουν τοὺς δυὸ συντρόφους, θρίσκειται, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ἄλλους πολλοὺς κρατούμενους, κι' ἕνας πολὺ παράξενος κακοῦργος!

Ὅλοι, μέσα στὴ φυλακὴ, τὸν λένε «Ἀγριάνθρωπο»!

Εἶναι ἕνας γιγαντόσωμος ἄνδρας μὲ κόκκινα μαλλιά καὶ γένεια!...

Τὰ μάτια του εἶναι ἄγρια καὶ τὸ πρόσωπό του τρομακτικό! Ὅμως ἔχει στο θάθος καλὴ καρδιά καὶ ψυχὴ!

Μοιάζει, μ' ἄλλα λόγια, μ' ἕνα ἄκακο ἐλάφι ποὺ τὸ κορμί του εἶναι σκεπασμένο μὲ τὴν προσιὰ αἰμοθώρας τίγρης.

Καὶ στὴ φυλακὴ ποὺ θρίσκειται ὁ ἄμοιρος, θρίσκειται γιὰ ξένες ἐννοίες: Σκότωσε κάποιον πλοῦσιο καὶ σκληρόν Ἀφέντη, γιὰτὶ θασάνιζε, λένε, τοὺς ἀνθρώπους ποὺ τὸν δοῦλευαν! Ἐγκλημάτισε γιὰ νὰ κἀν «φυκὶκὸ», ὅπως λέει.

Ὁ «Ἀγριάνθρωπος» ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ συμπαθεῖ τὸν Γκαοὺρ καὶ τὸν Ποκοπίκο. Καὶ ντόμπρος καθὼς εἶναι, τοὺς ρωτᾷ καθαρά καὶ ξεκομμένα :

— Πέσ' τε μου θρέ: Καταδικαστήκατε δίκηᾳ ἢ ἀδικα;

— Ἀδικα! τοῦ ἀποκρίνεται ὁ νᾶνος.

— Ἐν τάξει, τοῦ κάνει. Θὰ τακτοποιήσω κι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Ἡ ἀδικία πρέπει νὰ καταργηθῇ ἀπ' αὐτὸ τὸν παληό.

κοσμο! Γι' αυτό μπήκα φυλακή. Για τὸ «ψυχικὸ» ποὺ ἔκανα!...

Μὰ κι' οἱ δυὸ σύντροφοι τοῦ δείχνουν τὴν ἴδια συμπάθεια.

Ἐνα μονάχα ἐλάττωμα ἔχει ὁ καλὸς αὐτὸς «Ἀγριάνθρωπος»: Θέλει, καλὰ καὶ σώνει, νὰ εἶναι μέσα στὴ φυλακὴ ὁ μόνος Ἀρχηγός! Κι' ἔχει τὴν ἀπαίτησι: ὅλοι οἱ ἄλλοι κρατούμενοι νὰ τὸν ὑπακοῦνε τυφλά!

Ὁ Ποκοπικό — ποὺ ἔχει καταλάβει τὴν ἀδυναμία τοῦ αὐτοῦ — τὸν «δουλεύει» κανονικὰ

μὲ «ψιλὸ γαζι» ποὺ λένε:

— Ἀδερφέ μου, μπάρμπα-Μπαμπούλα, τοῦ λέει. Σὲ χαίρομαι καὶ σὲ καμαρώνω γιατί... μοὺ μοιάζεις! Εἶσαι κι' ἐλόγου σου «Σκληρὸς Ἄντρας» σάν κι' ἐλόγου μου!

»Κουράγιο τὸ λοιπόν, μάγκα, καὶ μὴν κολώνης οὐδαμῶθεν! Τράβα μπρός, ἀκλόνητος σάν... καλαμιὰ στὸν κάμπο! Καθότι, καὶ κατὰ τὰ φαινόμενα, θὰ σὲ προσλάβω... ὑπασπιστάρᾳ μου! Χρειάζομαι ἕναν παραγινὸ «Σφάχτη» γιὰ νὰ μὲ βοηθήσῃ!... Δὲν ἀντέχω

Ὁ μελαφὸς Ἕλληνας γίγαντας ἔχει πέσει βαρεῖά ἄρρωστος. Καὶ ἡ κατάστασις τοῦ ὅλο καὶ χειροτερεῖ. Εἶναι ζήτημα πιά ἂν θὰ ζήσῃ...

πιά! Κοντέβω νά πάθω... ὁ-
περικόπωσι! Μὲ ἀντιλήθεσαι;

Ο «ΚΕΡΒΕΡΟΣ»
ΤΗΣ ΦΥΛΑΚΗΣ

Οἱ φυλακισμένοι — κακοῦρ-
γοι φυσικά ὅλοι τους — μι-
σοῦν θανάσιμα τὸν «Ἀγριάν-
θρωπο»! Καὶ δὲν ἔχουν ἄδικο.
Τοὺς εἶναι ἀδύνατο ν' ἀνε-
χθοῦν τὴν τυραννία του! «Ο-
ποιος ἀπ' αὐτοὺς τολμήσῃ νὰ
παρακούσῃ μία διαταγή του,
παθαίνει μεγάλη λαχτάρα :
Ὁ τρομερὸς κοκκινομάλλης
γίγαντας τὸν θάζει κάτω καὶ
τὸν ταραίζει στὸ ξύλο!

Ὁ Ποκοπικό, ποὺ παρακο-
λουθεῖ μ' ἐνδιαφέρον τίς συ-
χνές αὐτὲς σκηνές, ἀναστενά-
ζει θαυμαστικά :

— Ψυχὴ μου ξύλο!... Μπερ-
ντάχι προπολεμικό, ποὺ λένε!
Τὸ τρῶς καὶ γίνεσαι τόσοσ κι'
ἄλλος τόσοσ! Πολὺ «δυναμω-
τικό» εἶναι τὸ ἄτιμο! Κάργα...
βιταμίδες!

Ὁ «Ἀγριάνθρωπος» κάνει
γούστο τὸ νῆο γιὰ τὰ ἐξυπνα
χορατὰ καὶ τὰ χαριτωμένα
στιχάκια του...

Κι' ἕνα θράδν, σηκώνοντας
ἀπειλητικά, τάχα, τὴ χεροῦ-
κλα του, τὸν ρωτᾷ :

— Ὡστε παχαίνει τὸ ξύλο,
θρέ ;

— Παχαίνει, βέβαια!

— Θέλεις λοιπὸν νὰ δοκιμά-
σῃς κι' ἐσύ;

Ὁ νῆος ἀρνίεται:

— Νὰ μένῃ τὸ θύσσινο!...
Κάνω δίαιτα γιὰ... σιλουέ-
τα!

Παράξενος ἀλήθεια ἄν-

θρῶπος ὁ Κοκκινομάλλης.
Κάθε μέρα μαζεύει τοὺς συ-
ναδέλφους τοῦ κρατουμέ-
νους. Καὶ τοὺς ἀναπτύσσει
ἀλλόκοτες θεωρίες περὶ κα-
λωσύνης καὶ κακίας:

— Πρέπει νὰ ξέρετε, θρέ,
πὼς «Καλωσύνη» δὲν θὰ πῇ
νὰ πιάνεσαι κορόϊδο! Οὔτε
καὶ «Κακία» θὰ πῇ νὰ πιάνῃς
κορόϊδα τοὺς ἄλλους!...

Καὶ συνεχίζει:

— Ὁ ἄνθρωπος θρέ, πρέ-
πει νὰ ξέρῃ πότε νὰ κάνῃ τὸ
καλὸ καὶ πότε τὸ κακὸ!

»Μ' ἄλλα λόγια τὸ καλὸ
πρέπει νὰ τὸ κάνῃ μονάχα
σάν ἔχῃ συμφέρον! Καὶ τὸ
κακὸ, ὅταν, ὁ ἴδιος, δὲν ἔχει
κανένα ὄφελος ἀπ' αὐτό!..
Καταλάβατε, θρέ παληόσκυ-
λα ;

— Τοῦ λόγου μου κατάλα-
βα! πετάγεται ὁ νῆος.

— Δηλαδή; Γιὰ φέρε μου
ἕνα παραδείγμα, θρέ...

Ὁ Ποκοπικό ξεροθήχει μ'
ἐπιστημονικὴ ἐμβρίθεια:

— Τὸ λοιπὸν, ἀδερφέ μου,
ἄκου καὶ δῶσε θάσι στὴν
πενιὰ: Εἴπαμε καὶ λέμε :
Πρῶτον, τὸ καλὸ πρέπει νὰ
τὸ κάνουμε μονάχα σάν ἔχου-
με συμφέρον! Δηλαδή: Γιὰ
νὰ σώσουμε, ἂς πούμε, κά-
ποιον ποὺ χαροπαλεύει καὶ
πινίγεται στὴ θάλασσα, πρέ-
πει νὰ τὸν παζαρέψουμε πρῶ-
τα: πόσα θὰ μᾶς δώσῃ!...

— Τρομάρα νὰ σοῦρη !
τοῦ κάνει ὁ «Ἀγριάνθρω-
πος».

Ὁ νῆος συνεχίζει σὰ νὰ
μὴ τὸν ἄκουσε:

— Καὶ δεύτερον: Τὸ κακὸ

πρέπει νά τὸ κάνουμε ὅταν δὲν ἔχουμε κανένα ὄφελος ! Δηλαδή: Νά σφάζουμε, λόγου χάριν, μονάχα τοὺς φτωχοὺς, πού δὲν ἔχουνε νά μᾶς πλερώσουνε... σφαχτικά! Αὐτὸ εἶναι «ψυχικό»!

— Τρομάρα νὰ σοῦ ξανάρθῃ! τοῦ λέει ξεκαρδισμένος στά γέλια ὁ Κοκκινομάλλης.

...
"Ἔτσι, ὁ Ποκοπικό καί ὁ «Ἀγριάνθρωπος» ἔχουν γίνει δυὸ καλοὶ φίλοι. Καί τίς νύχτες, πού ὁ ὁ Γκαοῦρ καί οἱ ἄλλοι κοιμούνται, αὐτοὶ κουβεντιάξουν ἀτέλειωτα.

Κάποτε ὁ Κοκκινομάλλης, τοῦ λέει :

— Αὐτόν, θρέ, τὸν μελαψὸ σύντροφό σου πολὺ τὸν ἀγαπάω! Μὰ μοῦ κάθεται καί στὸ στομάχι! Γιατὶ περιφρονεῖ τὰ μαθήματά μου. Δὲν ἦρθε ποτέ νὰ με ἀκούσῃ ὅταν... διδάσκω!

Ὁ νᾶνος τὸν δικαιολογεῖ:

— Μὴ τὸν παρεξηγῇς, ἀδερφέ μου Μπαμπούλα. "Ἐχει κι' αὐτὸς ἕνα ἐλάττωμα: Δὲν μπορεῖ ν' ἀκούῃ... θλακειές!

Ὁ «Ἀγριάνθρωπος» μπουρμουρίζει :

— Γι' αὐτό, θρέ, λέω νὰ τοῦ τὸ κάνω τὸ «ψυχικό»!... Νά τὸν βάλω κάτω καμμιὰ μέρα καί νὰ τοῦ ρίξω ἕνα γερό μπερντάχι. Ἴσως νὰ συνέρθῃ!

Ὁ Ποκοπικό κουνάει τὴν κεφάλαι του :

— Αὐτὸς μπορεῖ νὰ συνέρθῃ!... Τοῦ λόγου σου δὲν θά

...συνέρθῃς ποτέ σου, ἂν φᾶς καμμιὰ χαιδευτική γροθιά του!...

Ὁ Κοκκινομάλλης ἀγριεύει :

— Τί θές νὰ πῇς, θρέ;

Κι' ὁ νᾶνος τοῦ ἐξηγεῖ :

— Θέλω νὰ πῶ, ἀδερφέ μου, πὼς κάτι τέτοια «ψυχικά» νὰ τ' ἀποφεύγῃς! Τὸ καλὸ πού σοῦ θέλω νὰ μὴ τὸν δείρῃς! Γιατὶ ἂν τὸν δείρῃς, θά σέ... σπάσῃ στὸ ξύλο, φουκαρά μου! Ἀντιλαβοῦ;

Καί γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ νὰ καταλάβῃ τί ἐστὶ Γκαοῦρ, κάθεται καί τοῦ λέει ὅλη τὴν ἱστορία καί τὰ κατορθώματά του!...

Τοῦ λέει ἀκόμα καί τὴν τραγικὴ περιπέτεια πού ἔγιν' αἰτία νὰ θρίσκωνται στὴν Ἀμερική :

— Τοῦ λόγου μας, γιὰ νὰ ξέρῃς, μπαρμπα-Μπαμπούλα, ζούσαμε εὐδαίμονες καί ταίφτηδες ἐπὶ τῆς ἀγριάδας καί ἀειπαρθένου Ζουγκλὸς! Τὸ μόνο κακό: πού εἴχαμε μπουρλαθῇ στή... χορτοφαγία!...

Καί ἀρχίζει νὰ τοῦ περιγράψῃ παραστατικά:

— Κάτωθεν τῆς σπηλαίας μας εὐρίσκετο τυχαίως τὸ βραχῶδες βουνό! Τὸ ὁποῖον: μεγαλεῖον!

»Ἡ Ταταμποῦ μὲ ἡγάπα ἀγρίως. Πλὴν ὁμῶς τοῦ λόγου μου: σκληρὸς ἄντρας καί... μὴδὲν εἰς τὸ πλῆκτον!

»Ὅσον περὶ διὰ τῆ Χουχού, οὔτε ψύλλος στὸν κόρφο σου! Αὐτὴ μὲ ἡγάπα ὥσπερ ὁ... Θεὸς νὰ σὲ φυλάξῃ!

"Ερως, νά δούν τὰ μάτια σου! "Οχι... κοπριές ποντίκων!... Ἡ «στράκα» τῆς ἡ-το... ἄνω ποταμῶν! Ἀρώπη-ξε τὸ θρυλικὸ σθέρεο μου νά σοῦ πῇ!...

»Τὸ λοιπόν, ἀδερφέ μου, ἡ ζωὴ μας ἐπὶ τῆς ἀπεράντου Ζουγκλίας, τσουλοῦσε ἡσύ-χως καὶ λαοφιλῶς!... Ὅποτε αἴφνης ἐπεμβαίνει ὁ Ταρζανάκαρος καὶ μᾶς τῇ σκάει μπαμποσεσιδῶς! Ταῦτέστιν ρίχνει τὸν Γκαουράκο σὲ μιὰ παγίς καὶ τὰ τοιαῦτα!... Μὲ περικολουθεῖς;

Ὁ «Ἀγριάνθρωπος» τὸν ἀκούει μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρον. Ὁ Ποκοπικό συνεχίζει:

— Τὸ ὁποῖον οἱ γκανγκστε-ράδες μᾶς τσουβαλιάσανε ἐν-τός ενός... θαπορίσιου σκά-φους καὶ ταῖς: Νιουγιόρκα, πού λένε. Μὲ περικολουθεῖς;

— Λέγε, τοῦ κάνει ὁ Κοι-κινομάλλης πού κρέμεται ἀ-πὸ τὰ χεῖλια του.

— Ὑστερὶς ὁ ἐν λόγῳ με-λαψὸς γιγαντάκος, ἔμειν' ἐ-δώθενες ἀμανάτι. Τὸ ὁποῖον ἀριθάρσια κ' ἐλόγου μου γιὰ νά τὸν προστατέψω!... Μὲ πε-ρικολουθεῖς;

— Λέγε, θρέ...

— Τέλος, μᾶς μπαγλαρώ-σανε ἐπὶ τῆς φυλακῆς πολλά-κις φοράκις! Μιά τὸ σκάσα-με, δυὸ τὸ σκάσαμε, τρεῖς... καὶ τὸ λουρί τῆς μάννας, πού λένε! Μὲ περικολουθεῖς;

— Σὲ παρακολοῦθῶ, θρέ! μουρμουρίζει νευριασμένος ὁ «Ἀγριάνθρωπος».

Ὁ νᾶνος ἀνησυχεῖ:

— Μπά;! Καὶ γιὰτί μὲ «πε-

ρικολουθεῖς»; Μυστικὸς ἀστυ-νόμος εἶσαι;

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΩΝ!

"Ετσι, καὶ μὲ τ' ἀστεῖα τοῦ Ποκοπικό, ἡ σκληριὰ τῆς φυ-λακῆς γίνεται λιγώτερο θα-ρειά.

Ὁ «Ἀγριάνθρωπος» ἐξα-κολουθεῖ νά... χειροτονᾷ τοὺς συγκρατούμενους του, ὅταν πέφτουν καὶ στὰ πιδ μι-κρά παραπτώματα.

— Θά σᾶς θάλω, θρέ, τὰ δυὸ ποδάρια σ' ἓνα παπού-τσι! τοὺς λέει.

Ὁ νᾶνος συμφωνεῖ καὶ συμπληρώνει:

— Σωστά! Πρέπει νά γί-νετε κακοῦργοι... «καθῶς πρέπει»!

Ὅμως τὸ μῖσος καὶ ἡ ἀγα-νάκτησι τῶν φυλακισμένων φουντώνουν, σιγά-σιγά. Σὲν τῇ φωτιά κάτω ἀπὸ τ' ἄχυρα.

Καὶ μιὰ νύχτα ἐκδηλώνον-ται κατὰ τὸν πιδ τραγικὸ τρό-πο:

Οἱ ξυλοφορτωμένοι κρατού-μενοι ἔχουν συνειννοηθῇ κρυ-φά. Κι' ἔχουν πάρει τὴν ἀπό-φασιν νά δολοφονήσουν τὸν τρομερὸ «Κοκκινομάλλη» κέρθερο!...

Εἶναι ἀδύνατο πιδ ν' ἀνε-χθοῦν τὴν τυραννίαν καὶ τὰ... μπερντάχια του. Ἐχουνε θα-ρεθῇ τὰ... «ψυχικά» του!

Καὶ ἀκριβῶς τὰ μεσάνυ-κτα, ὅταν τὸ μεγάλο ρολοῖ τῆς φυλακῆς κτυποῦσε δώδε-κα φορές, ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἐ-παναστατῶν δίνει τὸ σύνθημα:

— Ἀπάνω του παιδιά!...

Και ο νέος αρχίζει την έρωτική του εξομολόγηση :

**— 'Αξιολάτρευτος χορευταρού Λαμβάνω την τιμήν να
σας αναφέρω τα κατωθι :**

Θάνατος στον «'Αγριάνθρωπο»!... Θάνατος στον Τύραννο!...

Και νά :

«Όλοι μαζί ξεπετιώνται, με μιάς, απ' τὸ κρεβάτι τους. Και χύνονται, σάν λυσσασμένα θηριά, νά σπαράξουν τὸν γίγαντα με τὰ κόκκινα μαλλιά και γένεια!

«Ο «'Αγριάνθρωπος» είναι ἀφάνταστα δυνατός ἄνδρας. Και παλεύει μαζί τους σάν ἀτρόμητο λιοντάρι!...

«Ὁμως ὁ ἀγώνας είναι ὀνισσός. Και γρήγορα θρίσκειται

σὲ τραγική θέσι!... Γιατί οἱ ἀντίπαλοί του είναι πολλοί. Κι' αὐτὸς ἓνας μονάχα!...

«Ὁ Ποκοπικό κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι του τρομαγμένος και ξεφωνίζοντας:

— Κουράγιο, μπάρμπα «Βρέ»! «Καθάρισε» ὅσους προλάθεις! Τὸς ἀποδέλοιπους θάλ' τους στὸ ψυγεῖο... Τὸς σφάζω αὐριο τοῦ λόγου μου! Νά κάνω κι' ἐγὼ κρηνὲνα «ψυχικό»!

Στὸ μεταξύ, ἔχει ξυπνήσει και ὁ Γκαούρ.

Στὴν ἀρχὴ δὲν παίρνει μέ-

ρος στο φοβερό μακελειό που γίνεται. Μά γρήγορα καταλαβαίνει ποια θα είναι ή μοιραία έκβασι της μάχης: Λίγο ακόμα και ο «Κοκκινομάλλης» θα σωριαστή κάτω αναισθητός από τὰ θανατερὰ κτυπήματα τῶν μανιασμένων αντιπάλων του. Κι' ἐκεῖνοι θὰ χυθούν ἀμέσως πάνω του νὰ τὸν κατασπαράξουν! Νὰ τὸν κάνουνε χίλια κομμάτια!

Ὁ ἀτρόμητος Ἕλληνας συμπαθεῖ τὸν παράξενο αὐτὸν κακοῦργο. Ἐχει διαισθανθῇ τὴ θαθεῖα καλωσύνη κι' εὐγένεια τῆς καρδιάς καὶ τῆς ψυχῆς του.

Καὶ ἀποφασίζει νὰ τὸν σώση!

Ἔτσι, καὶ σὰν ἀνήμερο θεριὸ πέφτει ἀνάμεσα στοὺς ἐπαναστάτες φυλακισμένους. Παραμερίζει μὲ μιὰ θίαια σπρωξιά τὸν ταλαιπωρημένο καὶ ἀνήμερο πιὰ «Ἀγριάνθρωπο». Κι' ἀρχίζει, αὐτὸς τώρα, νὰ παλεύη καὶ νὰ κτυπιέται μὲ τοὺς ἐξαγριωμένους «συναδέλφους» του!

Ὁ «Κοκκινομάλλης» σωριάζεται, σὲ λίγες στιγμές, ἀναισθητός. Κάτω στὶς σκληρὲς πέτρινες πλάκες τοῦ ἀπέραντου ὑπόγειου μπουντρομιοῦ.

Ὅμως οἱ κακοῦργοι θαρροποινίτες ἀγριεύουν περισσότερο τώρα. Καὶ μὲ τὰ πρόχειρα φονικά τους σύνεργα κτυποῦν ἀλύπητα τὸν Γκαοῦρ!...

Οἱ μελαψὲς σάρκες του ξεσχιζονται! Ἡ θέσι τοῦ ὑπέροχου παλικαριοῦ ἀρχίζει νὰ γίνεται ἀπελπιστική! Ἴσως καὶ χειρότερη ἀπὸ τοῦ «Ἀ-

γριάνθρωπο» ποὺ ἦρθε νὰ τὸν βοηθήσῃ καὶ νὰ τὸν σώσῃ!...

Ὅμως ὁ Γκαοῦρ εἶναι Ἕλληνας! Κι' ἓνας πραγματικὸς Ἕλληνας ποτὲ δὲν δειλιάζει! Ποτὲ δὲν ὑποχωρεῖ μπροστὰ στοὺς ἐχθροὺς καὶ στοὺς κινδύνους!

Ἔτσι, ἀδιαφορῶντας γιὰ τ' ἀμέτρητα ἐγκληματικά χέρια ποὺ ζητοῦν νὰ τοῦ προσφέρουν τὸ θάνατο, συνεχίζει, μὲ τὴν ἴδια ὁρμὴ καὶ τὸ ἴδιο θάρρος, τὸν ἀνίσω καὶ καταδικασμένον ἀγῶνα του!...

Καὶ νὰ :

Οἱ ἐπαναστάτες ἀρχίζουν γρήγορα νὰ κλονίζονται. Νὰ χάνουν τὸ πρῶτο κουράγιο καὶ τὴν ἐπιθετικότητά τους.

Ἐχουν ἀρχίσει νὰ καταλαβαίνουν πὼς ὁ μελαψὸς καὶ γιγαντώσωμος ἀντίπαλός τους εἶναι ἀδάμαστος.

Ἔτσι, δειλοὶ κι' ἀνάνδροι καθὼς εἶναι — ὅπως ὅλοι οἱ κακοῦργοι — ἀρχίζουν, ὁ καθένας χωριστά, νὰ ἐνδιαφερῶνται γιὰ τὰ τομάρια τους:

Ἐνας-ἓνας παρατᾶνε τὴ μάχη καὶ ἀποτραβιῶνται στὰ κρεβάτια τους σὰν θρεμμένες γάτες.

Κάτω — ἀπὸ τὶς φοβερὲς γροθιὲς τοῦ Γκαοῦρ—βρίσκονται τώρα, σωριασμένοι ἀνάσκελα καὶ ἀναισθητοί, ἓνα σωρὸ ἀπὸ δαύτους!...

Ὁ Ποκοπικό θγάζει, δειλά-δειλά, κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι τὴν κεφαλα του.

Ἀντικρύζει μὲ γουρλωμένα μάτια τὸν ἀναισθητὸ «Ἀγριάνθρωπο» καὶ τοὺς ὅλους

φυλακισμένους. Και ρωτάει σοβαρά τόν Γκαούρ, πού τὸ κορμί του εἶναι καταματωμένο :

— Νετάρησες τὰ «ψυχικά» Μαντράχαλε; Γιά σοῦ μείναν ἀκόμα τίποτ' ἀσφαχτοί;

— Ὁ μελαψὸς γίγαντας παρὰξενεύεται πού τὸν βλέπει.

— Τί κάνεις ἐκεῖ; ρωτάει.

— Καλά, εὐχαριστῶ! τοῦ ἀποκρίνεται.

Στὸ μεταξὺ φθάνουν καὶ οἱ δεσμοφύλακες, καθυστερημένοι καὶ ἀγουροξυπνημένοι. Σὲ λίγο ἔρχεται καὶ ὁ Διευθυντῆς τῶν φυλακῶν.

Κάνει ἀνακρίσεις, ζητῶντας νὰ μάθῃ ποιὸς προκάλεσε τὸ φοβερό αὐτὸ μακελειό.

— Τοῦ λόγου μου! τὸν πληροφορεῖ μὲ τρυπὲ ὁ νῆνος.

— Ἐσύ;! κάνει παραξενεμένος ἐκεῖνος. Καὶ γιατί, παιδί μου;

— Ἄνευ λόγου καὶ αἰτίας, κύριε Διευθυντάκο μου! Ἄπλως καὶ μόνον ἐπειδὴς ἔτυχε νὰ θρίσκωμαι στὰ... νταϊλίκια μου! Καὶ λόγο τοῦ ὅτι ἔχω ροπή στὰ «ψυχικά». Καλὴ ὥρα σὰν τὸν Κόκκινομαλλοῦσο!...

Καὶ ὁ ἐπιβλητικὸς Διευθυντῆς ξεκαρδίζεται στὰ γέλια! Ἔτσι χάνει ἕνα μεγάλο μέρος ἀπὸ τὴν... ἀπαραίτητη σοβαρότητά του!..

Η ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΠΑΜΠΟΥΛΑ !

Ὁ «Ἀγριάνθρωπος» δὲν ἀργεῖ νὰ συνέλθῃ στὸ πλακόστρωτο δάπεδο πού θρίσκεται σωριασμένος.

Ἔτσι, πετιέται γρήγορα ὀρθὸς καὶ κυττάζει μὲ ἀγριοθαυμασμὸ τὸ ὑπέροχο μελαψὸ παλικάρι :

— Μοῦσωσες τὴ ζωὴ, θρέ! τοῦ λέει.

Καὶ προσθέτει σὰ νὰ ὀρκίζεται :

— Δὲν θὰ πεθάνω, θρέ, δὲν δὲν στὸ ξεπληρώσω!

Ὁ Γκαούρ τὸν κυττάζει μὲ περιφρόνησι.

— Εἶχανε δίκην οἱ φυλακισμένοι! τοῦ λέει. Ἔπρεπε νὰ τοὺς ἀφήσω νὰ σὲ κομματιάσουνε!... Μὲ ποιὸ δικαίωμα τοὺς θρίζεις; Τοὺς δέρνεις; Τοὺς θασσανίζεις;

— Ναι, «θρέ»! τοῦ κάνει ὁ νῆνος.

Καὶ ὁ μελαψὸς γίγαντας καταλήγει ἀπειλητικά:

— Πρόσεξε καλὰ!... Ἄν σὲ ξαναδῶ νὰ πειράξης κανένα, θὰ λογαριαστῇς μαζί μου!

Ὁ Ποκοπικό τοῦ ἐξηγεῖ:

— Τοὔτέστι, «θρέ», θὰ σὲ σφάξω, ἄνευ ἐτέρας εἰδοποιήσιος!...

Ὁ τρομερὸς «Ἀγριάνθρωπος» κατεβάζει ὑποτακτικὰ τὸ κεφάλι του...

Ὁ Γκαούρ τοῦ ἔχει κάνει, βέβαια, θареiά καὶ θανάσιμη προσβολή. Ὅμως σὰν τίμιος ἄντρας ποῦ εἶναι, καταλαβαίνει πὼς εἶχε δίκην.

— Καλά, θρέ! μουρμουρίζει χωρὶς νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια του νὰ τὸν κυττάξῃ.

Καὶ ἀπὸ κείνη τὴ νύκτα ὁ ἀλλόκοτος αὐτὸς φυλακισμένος, συμμορφώνεται!... Γίνεται ἄλλος ἄνθρωπος!... Δὲν

κάνει πιά ούτε τὸν ἀρχηγό, ούτε τὸν δάσκαλο στοὺς «συναδέλφους» του. Μὰ οὔτε θρίζει, δέρνει καὶ βασανίζει κανέναν!

— Ὅμως σ' ἓνα μῆνα ἢ ποιητὴ τοῦ τελειώνει...

— Εἶσαι λεύτερος! τοῦ λένε οἱ δεσμοφύλακες. Πήγαινε στὸ καλὸ!

Ὁ γιγαντόσωμος κατὰδικος μὲ τὰ κόκκινα μαλλιά καὶ γένεια, μαζεύει μελαγχολικὸς τὰ πράγματά του.

Ὁ νάνος στεναχωριέται:

— Κάτσε, μωρὲ «Δάσκαλε»! τοῦ κάνει, ἔτοιμος νὰ ξεσπάσῃ σὲ λυγμούς.

Καὶ προσθέτει:

— Ποῦ θὰ θρῆς... χειρότερ' ἀπὸ δῶ;

Ὁ «Ἀγριάνθρωπος», λίγο πρὶν φύγῃ, πλησιάζει τὸν Γκαούρ. Τ' ἄγρια μάτια τοῦ φαίνονται θολὰ καὶ θουρκαμένα.

— Γειά χαρά, θρέ! μур-μουρίζεις. Τώρα ποῦ θγαίνω ἀπὸ τῆ φυλακῆς, θὰ ξεπληρώσω τὸ μεγάλο καλὸ ποῦ μοῦ κανες!...

Καὶ προτείνει τὴν παλάμη τοῦ σὲ ἀποχαρетиσμό:

— Ἄειντε! Τόκα, θρέ, νὰ ξαναγίνουμε φίλοι!...

Ὁ μελαφὸς γίγαντας ἀποφεύγει τὴ χειραψία:

— Εὐχαριστῶ, μурμουρίζεις. Δὲν ἔχεις καμμιά ὑποχρέωσι νὰ μοῦ ξεπληρώσῃς τίποτα!... Ὅτι ἔκανα, τόκανα γιὰ νᾶμ' ἐν τάξει μὲ τὸν ἑαυτὸ μου!

Ὁ «Κοκκινομάλλης» ἐπιμένει:

— Ὅχι, θρέ!... Ἐχω ὑποχρέωσι νὰ σοῦ κάνω κι' ἐγὼ ἓνα καλὸ!... Γι' αὐτὸ θὰ μπαρ κάρω ἀμέσως σ' ἓνα καράβι καὶ θὰ θγῶ στὴ Ζούγκλα. Θὰ ψάξω νὰ θρῶ τὸν Ταρζάν καὶ θὰ τὸν σκοτώσω!... Θὰ τοῦ τὸ κάνω τὸ «ψυχικὸ»! Μονάχα ἔτσι θὰ τιμωρηθῇ γιὰ τὸ κακὸ ποῦ σοῦκανε! Αὐτὸς, θρέ, δὲν σ' ἔρριξε στὴν παγίδα τῶν γκάνγκστερς; Ἀπ' αὐτόν, θρέ, δὲν βασανίζεσαι σήμερα ἐδῶ στὴν ξενιτειά;!

Ὁ Γκαούρ ποῦ τὸν ἀκούει γίνεται ἀνάστατος:

— Ὅχι! ξεφωνίζει ἄγρια. Ὁ Ταρζάν δὲν φταίει!... Ὁ Ταρζάν εἶναι φίλος κι' «ἀδελφός» μου!... Ὁ Ταρζάν δὲν θέλω νὰ πάθῃ κακὸ!...

Ὁ Ποκοπίκο ἐπεμβαίνει:

— Καλέ, ἄσε τὸν ἀνθρωπάκο νὰ κάνῃ τὸ «ψυχικὸ» του, μωρὲ Μαντράχαλε! Ἀφοῦ γλέπεις πὼς ἔχει ὅλη τὴν καλωσύνη νὰ μᾶς... ἐξυπηρετήσῃ!...

Ὅμως ὁ «Ἀγριάνθρωπος» εἶναι ἀγύριστο κεφάλι. Στὴν ἄρνησι τοῦ Γκαούρ ἀποκρίνεται πιὸ ἀποφασισμένος:

— Ὅχι, θρέ! Θὰ τὸν σκοτώσω! Ἐσὺ μοῦσῶσες τὴ ζωή! Ἐχω, λοιπόν, κι' ἐγὼ ὑποχρέωσι νὰ κάνω κάτι γιὰ σένα. Εἴτε τὸ θές, εἴτε δὲν τὸ θές!...

Ὁ ὑπέροχος Ἕλληνας νοιώθει τώρα τὸ αἶμα ν' ἀνεβαίνει στὸ κεφάλι του. Νοιώθει ἀκόμα καὶ τὸ μυαλό του νὰ θολώνῃ!...

Στὴ σκέψι καὶ μόνο πὼς ὁ Ταρζάν θὰ κινδυνέψῃ ἐξ αἰτί-

ας του, γίνεται θεριό άνήμερο!...

"Ετσι, και μ' ένα απότομο πήδημα, κάνει νά χυθῇ πάνω στον «Άγριάνθρωπο». Νά τον κατασπαράξη.

"Όμως εκείνος — άφάνταστα δυνατός καθώς είναι — προφθαίνει. Μιά στιγμή μονάχα πριν φθάση κοντά, τινάζει στο πρόσωπό του μία τρομακτική γροθιά...

"Ο Γκαούρ ανατρέπεται. Σωριάζεται ανάσκελα κάτω με βαρύ γδούπο!...

"Όμως ό άδάμαστος "Ελ-

ληνας, ξαναπετιέται άμέσως όρθός. Και με ασύλληπτη ταχύτητα του ανταποδίνει τῇ γροθιά πού, πριν λίγες στιγμές, είχε δεχθῇ. "Όμως στο πολλαπλάσιο: σέ όρμη και δύναμι!

"Ο γιγαντιάος «Κοκκινομάλλης» μένει γιά λίγο ακίνητος σά νά τον κτύπησε κεραυνός. "Υστερα κλονίζεται λιπόψυχα. Καί γέρνει γιά νά σωριαστή κάτω! Μά τὸ μελαψό παλικάρι προφθαίνει. Τὸν συγκατεί, άρπάζοντάς τον με τις δυο παλάμες του από τὸ

"Ο Άγριάνθρωπος σέρνει βάνουσα από τὸ ποδάρι τὸν δεμένον "Αρχοντα τῆς Ζεύγκλας. Προχωρεῖ κατὰ τὴν καλύβα του . . .

λαιμό...

Καί τόν σφίγγει μέ αφάνταστη λύσσα καί μανία! Θέλει νά τόν πνίξη ὀρθό, καθώς εἶναι. Θέλει νά τόν ἐμποδίση, ἔτσι, νά φθάσῃ στή Ζούγκλα. Νά μὴ μπορέσῃ νά σκοτώσῃ τόν Ταρζάν!...

Ὅμως δὲν προφθαίνει νά κάνῃ τὸ φοβερό αὐτὸ ἐγκλημα!...

Τὴν ἴδια στιγμή, ἓνα μπουλούκι ἀπὸ ὀπλισμένους δεσμοφύλακες μπαίνουν στὸ τεράστιο σιδερόφρακτο κελλί. Χωρίζουν τοὺς δυὸ ἀντίπαλους. Ἐμποδίζουν νά γίνῃ τὸ φονικό!...

Ὁ «Ἀγριάνθρωπος» μέ τὰ κόκκινα μαλλιά καὶ γένεια, δὲν δείχνει πάλι μίσος στὸν Γκαούρ. Μόνο σὰν προχωρῇ νά θγῇ ἔξω, γιὰ νά φύγῃ, τοῦ ξαναλαλεῖ μέ πείσμα:

— Ὁ Ταρζάν θὰ πεθάνῃ, βρέ! Γιατὶ πρέπει νά σοῦ ξεπληρώσω τὸ καλὸ ποῦ μοῦ κάνας! Ὑποχρεώσεις, δὲν θέλω νάχω σὲ κανέναν!...

Ο ΓΚΑΟΥΡ

ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΟΣ!

Ἡ μεγάλη καὶ βαρεῖα σιδερένια πόρτα τῆς φυλακῆς ἀνοίγει τώρα ἀργά. Καὶ ὁ «Ἀγριάνθρωπος» θγαίνει βαρὺς καὶ ἀμίλητος ἔξω!

Εἶναι λεύθερος πιά νά πάῃ δπου θέλῃ! Νά κάνῃ ὅ,τι τοῦ ἀρέσῃ!...

Καὶ νά: Ψηλά, καὶ πίσω ἀπὸ ἓνα μικρὸ σιδερόφρακτο παράθυρο, παρουσιάζεται ὁ Ποκοπύκο. Τὸν ἀποχαριστεῖται

μ' ἓνα μελαγχολικὸ στιχάκι του :

«Γειά σου, Μπαμπούλα! Στὸ καλὸ!

Καὶ στὸ ἐξῆς: βάλε μυαλό!
Μ' ἂν σὲ κυράσῃ ἡ Δευτεριά,
κύττα: ττροπέες νά μὴν τηρά:
[ἐξῆς:

Κάπο καλέα ψυχικέ»
κ' εἰς, ξανά, γά τὴν... ἀράξης!»

Ὅμως ὁ Γκαούρ, μετὰ τὴν ἀποφυλάκιση τοῦ «Ἀγριάνθρωπου», περνáει ἀφάνταστα τραγικὲς στιγμὲς.

Ξέρει καλὰ πὼς ὁ κοκκινομάλλης γίγαντας — τώρα ποῦ εἶναι λεύθερος — θὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ὑπόσχεσί του.

Ἔτσι, ἡ φυλακὴ δὲν χωράει πιά τὸν ἄμοιρο μελαψὸ γίγαντα. Πρέπει νά θρῇ κάποιον τρόπο νά προλάβῃ τὸ κακό. Νά σώσῃ τὸν Ταρζάν ἀπὸ τὴ συμφορὰ ποῦ τὸν περιμένει.

Πὼς ὅμως; Τί μπορεῖ νά κάνῃ κάποιος ὅταν θρίσκειται πίσω ἀπὸ τόσο χοντρά καὶ γερά σίδερα; Καὶ κάτω ἀπὸ τ' ἄγρυπνα μάτια τῶσων καὶ τῶσων δεσμοφυλάκων;

Ἔτσι περνάνε κάμποσες ἡμέρες... Ἡ στεναχώρια καὶ ἡ αγωνία φθείρουν, σιγά-σιγά, τὴν υγεία τοῦ γιγαντόσωμου Ἑλληνα!...

Ὡσπου κάποιον πρωῒνό, ὁ Γκαούρ, δὲν σηκώνεται ἀπὸ τὸ κρεβάτι του... Εἶναι βαρεῖα ἀρρωστος!...

Τίποτα πιά δὲν δέχεται νά βάλλῃ στὸ στόμα του. Καί, μέρα μὲ τὴ μέρα, ἡ κατάστασις

του χειρότερου...

«Όπου μιὰ νύχτα μένει,
στο κρεβάτι που βρίσκεται,
ανάισθητος!»

«Ο Ποκοπικό που του παρα-
στέκει, θάξει τις φωνές:

— Βοήθεια μάγκεες! Τρέ-
ξατε, τρέξατε! «Ο Γκαουρά-
κος «άφήνει γεια στις δυο-
ρες και γεια στις μαυρομά-
τεες»!

Οι δεσμοφύλακες καταφθά-
νουν άλαφιασμένοι. Ρίχνουν
τόν άναίσθητο γίγαντα σ' έ-
να φορείο και τόν θγάζουν
έξω στο προαύλιο.

«Απ' εκεί προχωρούν για να
τόν μεταφέρουν στο Ίατρείο
της φυλακής...

Ο νάνος τούς ακολουθεί.
Κλαίει και κτυπιέται για τόν
έτοιμοθάνατο σύντροφό του.
Και του τραγουδάει οίγα και
πένθιμα ένα άλλοπρόσαλλο
και τρελλό στιχάκι του :

*«Σέλα φ'ράει τ' άλογ»
κι δ γαϊδάρος σαμάρι!...
Και τόν «θμένο τίν Γκαούε
δ... χάρης θά τόν πάρη!»*

«Όμως δέν έχει, καλά-κα-
λά, προφθάσει να τελειώσει
τόν έμμετρο θρήνο του... «Ο-
ταν ξαφνικά δ «άναίσθητος»
γίγαντας πετιέται από τό φο-
ρείο!...

Ταυτόχρονα και με γρήγο-
ρες γροθιές και κλωτσιές
γκρεμοσασκίζει κάτω τούς
κατάπληκτους δεσμοφύλα-
κες!

Άμέσως άρπάζει με τ' ά-
ριστερό του χέρι τόν Ποκοπί-
κο και χύνεται σάν σίφουνας
στην έξοδο της φυλακής...

Με τρομερά κτυπήματα κι'

έκει, σωριάζει γρήγορα αναί-
σθητους τούς δυό φρουρούς
της Πύλης.

Άρπάζει από τη ζώνη του
ένός τό μεγάλο βαρύ κλειδί.
Άνοίγει την τεράστια πόρτα.
Και πριν προλάβη κανείς να
τόν συγκρατήσει θγαίνει έξω.
Χάνεται στο βαθύ σκοτάδι της
νύκτας!

Στό μεταξύ, οί δεσμοφύλα-
κες και οί φρουροί συνέρχον-
ται. Τρέχουν έωπίσω του και
πυροβολούν.

Τίποτα όμως! «Ο Γκαούρ
με τό νάνο στην άγκαλιά του,
τρέχει σάν άστραπή! Έχει
ξεμακρύνει πιά τόσο, πού
στέκεται αδύνατο να τόν ξα-
ναβρούν.

Οί δυό σύντροφοι είναι έ-
λεύθεροι πιά!...

«Ο Ποκοπικό πετάει από τη
χαρά του:

— Γκαουράκο μου, του
λέει, δέχομαι συγχαρητήρια!
Τό κόλπο μου έπιασε!... «Η Ι-
δέα μου να κάνης τό «νεκρό
κορέο» ήτανε σπουδαία! Οί
δεσμοφύλακες σέ περάσανε
για έτοιμόψοφο! Και σέ θγά-
λανε από τό κελλί άνευ χει-
ροπέδα!

»Υστερις, τί είχανε και να
φοβηθούνε από σένα;! Άφού
τόσες μέρες δέν έτρωγες τί-
ποτα, τί δυνάμεις θαγες; Χά,
χά, χά!... Πού να φανταστού-
νε, τὰ κορόϊδα, πώς του λό-
γου μου σου κουθάλαγα με
τρόπο φρούτα. Και τὰ... χλα-
παχλούπιζες στη ζούλα!...

Ο μελαψός γίγαντας κα-
θώς τρέχει, μουρμουρίζει με
ίκανοποίησι:

— Ναι!... Σ' εόχαριστώ,

Ποκοπίκο! Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ φάνηκες πιδ ἔξυπνος ἀπὸ μένα!...

Καὶ νά: "Υστερ" ἀπὸ δυο-
τρεῖς ὥρες σταματᾶνε. "Ε-
χουν φθάσει πιά σὲ μιὰ ἐρη-
μικὴ ἀκτὴ...

Κάπου, ἔξω στὴν ἄμμο, θρί-
σκουν μιὰ σαραθαλιασμένη
βάρκα. Τὴ ρίχνουν θιαστικὰ
στὴ θάλασσα. Πηδᾶνε κι' οἱ
δυὸ γρήγορα μέσα.

Ὁ γιγαντόσωμος "Ελληνας
ἀρπάζει τὰ κουπιά. Τὴν κάνει
νὰ πετάῃ σὰν πουλί!...

Ὁ νᾶνος ἔμφωνίζει κατεν-
θουσιασμένος:

— "Άλλος γιὰ τὴν "Αφρι-
κα! Μιά θέσι καὶ φεύγουμε!

Ὁ Γκαοὺρ ἀναρωτιέται μὲ
στεναχώρια:

— Νάι... Μὰ πὼς θὰ πᾶμε
στὴν Ἀφρική; Ἀφοῦ δὲν ξέ-
ρουμε τὸ δρόμο!...

Ὁ Ποκοπίκο εἶναι αἰσιόδο-
ξος:

— Δὲν θαρρεῖσαι, καὶ μένε!
Ρωτῶντας, ρωτῶντας παγαί-
νει κανεὶς στὴν Πόλη, λέει ἡ
παροιμία!... "Ετσι κι' ἐμεῖς
θὰ γυρίζουμε, θὰ γυρίζουμε,
ὥσπου κάποτε θὰ τὴ θροῦμε,
ἢ θά... μᾶς θρῇ!

ΕΝΑ... «ΚΑΡΑΒΙ—
ΦΑΝΤΑΣΜΑ»!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας τρα-
θάει μὲ θιάσι καὶ ἀκούρατος
τὰ κουπιά τῆς σαραθαλιασμέ-
νης βάρκας. Προχωροῦν, ἄλ-
λοιμονο, χωρὶς νὰ ξέρουν ποῦ
βρίσκονται! Ποῦ πηγαίνουν!

Γιὰ μιὰ-δυὸ ὥρες, τὸ ταξί-
δι τους κυλάει ἡσυχᾶ. Τίποτα
τὸ ἐξαιρετικὸ δὲν ἀπρουσιάζε-

ται...

Ἡ βάρκα, μονάχα, μπάζει
λίγα νερά. Μὰ ὁ νᾶνος τ' ἀ-
δειάζει μ' ἓναν ἀστεῖο τρό-
πο: Σκύβει, καὶ ρουφῶντας
τὰ γεμίζει τὸ στόμα του. "Υ-
στερα, ξανασκύβει ἀπὸ τὰ
πλευρὰ τοῦ μικροῦ σκάφους
καὶ τ' ἀδειάζει ἔξω...

— Θὰ διψᾷς ἀπ' τὴν ἀρ-
μύρα! τοῦ λέει ὁ Γκαοὺρ.

Ὁ Ποκοπίκο ἔχει τὴν ἀπάν-
τησι ἔτοιμη:

— Κάλλιο νὰ διψᾷω ζων-
τανός, παρὰ νὰ βουλιάξουμε
καὶ νά... ξεδιψᾷω πεθαμέ-
νος! Ἀμέεεε!

Μὰ νά: Αὐτὴ τὴ φορὰ φαί-
νεται πὼς ἡ τύχη θέλει νὰ
τοὺς βοηθήσῃ...

Ξαφνικά, στὸ βάθος τοῦ ὁ-
ρίζοντα ἀντικρῶζουν ἓνα με-
γάλο λαμπροφωτισμένο κα-
ράβι!... Τὸ βλέπουν μάλιστα
νὰ ἔξῃ κατεύθυνσι πρὸς τὸ
σημεῖο ποῦ βρίσκονται αὐτοί!

Ὁ Γκαοὺρ τὸ κυττάζει γιὰ
λίγο θαθεῖα συλλογισμένος.
Τέλος, μουρμουρίζει μὲ στε-
ναχώρια:

— Πρέπει νὰ μὴ μᾶς δοῦνε.
Ἄλλοιως εἴμαστε χαμένοι!

Ὁ Ποκοπίκο τὸν ἀκούει
χωρὶς νὰ θγάζει ταμουδιά.
Ἐχει καρφώσει γουρλωμένα
τὰ μάτια του στὸ φωτισμένο
βαπόρι ποῦ πλησιάζει.

Ὡσπου, ξαφνικά, σὲ μιὰ
στιγμὴ, ἀπὸ τὰ στήθια του
βγαίνει ἓνα χαρούμενο ξεφω-
νητό:

— Ἡ θαλαμηγός!

— Τί; κάνει χαμένα ὁ Γκα-
οὺρ.

— Ἡ θαλαμηγάρα τοῦ

μπαρμπα Κομποδέμα, τού μα καρίτη!... «Καράβι - Φάντασμα» γίνηκε, άδικοφέ μου!

‘Ο μελαψός γίγαντας άνασηκώνεται στη θάρκα. Καρφώνει κι’ αυτός τὰ μάτια του με προσοχή πάνω στο σκάφος. Καί δέν άργεί νά συμφωνήση με τὸ νάνο:

— Ναί!... Αὐτή εἶναι: ‘Η θαλαμηγός τοῦ Χούλχ!

Καί σίγουρα κυβερνήτης της θά εἶναι αὐτός ὁ ἀπαίσιος ἐκείσότης καπετάνιος!... ‘Ο ἄνθρωπος πού κατηγορήσε τὸν Γκαούρ καί τὸν Ποκοπίκο γιά δολοφόνους τοῦ βαθύ-πλουτου ‘Αμερικανοῦ! Αὐτός πού, με τὴν ψεύτικη κατάθεσί του, τοὺς ἔστειλε ἰσοθία δεσμά στη φυλακή!...

‘Ο γιγαντόσωμος ‘Ελληνας παρατάει τώρα τὰ κουτιά. Περιμένει τὸ λαμπροφωτισμένο καράβι νά φθάσῃ κοντά τους...

— Σκαρφάλωσε στόν ὦμο μου! λέει στο νάνο. Καί κρατήσου γερά νά μὴ μοῦ ξεφύγῃς!....

‘Απὸ στιγμή σὲ στιγμή ἡ θαλαμηγός ὅλο καί πλησιάζει περισσότερο. Φαίνεται πὼς ὁ καπετάνιος θά πηγαῖν νά τὴν ἀράξῃ σὲ κανένα κοντινὸ λιμάνι.

Εὐτυχῶς κανένας ἀπὸ τὸ πλήρωμα δέν βλέπει τὴ θάρκα.

‘Ετσι ὁ Γκαούρ — με τὸν Ποκοπίκο στὴ ράχι του — βρίσκει τὴν εὐκαιρία: Τὴ στιγμή πού τὸ σκάφος περνάει πλάι του, κάνει ἕνα πήδημα. Ἀρπάζεται ἀπὸ τὴν τεράστια

ἀγκυρά του. Σκαρφαλώνοντας ὕστερ’ ἀπὸ τὴ χοντρή ἀλυσίδα τῆς, φθάνει στο κατὰστρωμα...

‘Ο Ποκοπίκο πηδάει τώρα ἀπὸ τὸ σβέρκο τοῦ γίγαντα. Καί τραβάει τὴ σκουριασμένη χατζάρα του. Ξεφωνίζει κατενθουσιασμένος:

— ‘Ε, ρέ σφάξιμο πού θά δουλέψῃ πάλι!

Καί προσθέτει ἀγέρωχα:

— ‘Όσοι ἔχουνε κουρασμένες ψυχάρες, ἄς μοῦ τίς φέρουνε νά τίς... ἀναπάψω!

Οἱ ναῦτες πού ἀκούνε τίς φωνές τοῦ νάνου καί τοὺς βλέπουν, τοὺς ἀναγκορίζουν ἀμέσως:

— ‘Ο Γκαούρ!... ‘Ο Γκαούρ! φωνάζουν τρομαγμένοι. ‘Ο ἀπαίσιος καπετάνιος τοὺς ἀκούει τὴ φασαρία πού γίνε-ται, στο κατὰστρωμα καί ἀνε-θάίνει ἀλαφιασμένος νά δῇ τί συμβαίνει.

Ὁμως μιὰ ξαφνικὴ γροθιά τοῦ γίγαντα τὸν σωριάζει μισοαναίσθητο κάτω...

‘Ο Γκαούρ τὸν δένει ἀμέσως γερά μ’ ἕνα χοντρὸ παλαμάρι.

Υστερα θγάζει μιὰ τρομακτικὴ κραυγὴ:

— Σταματήστε τὸ καράβι! Κ’ ἔλατε ὅλοι ἐδῶ!

Κατατρομαγμένο καί πανικόβλητο τὸ πλήρωμα ἀπὸ τὴν ἐμφάνισι τοῦ μελαψοῦ γίγαντα, σπεύδει νά ἐκτελέσῃ τὴ διαταγὴ του...

Σὲ λίγο ὅλοι ἔχουν μάζευτὴ τρέμοντας στο κατὰστρωμα...

‘Ο Γκαούρ σκύθει τώρα πάλι

Ο άτρέμματος Μάξ Άρλαν προφθαίνει και πυροβολεί. Και η πυρωμένη σφαίρα του βρίσκει τόν Άγριάνθρωπο στο χέρι...

νω στο δεμένο καπετάνιο. Άγκαλιάζει με τις δυο παλάμες το λαιμό του. Τόν σφίγγει δυνατά. Σά νά θέλη νά τόν πνίξη:

— Κακούργε! τόν ρωτάει μουγγρίζοντας. Έγώ δολοφόνησα τόν Χούλχ; Λέγε μου, προτού σέ πνίξω!...

Ο δειλός και άνανδρος έκθιαστής τρέμει γιά τό θρωμερό τομάρι του.

— Έλεος! ξεφωνίζει θραχνά και πνιγμένα. Λυπήσου με! Θά τά όμολογήσω όλα!

Ο γιγαντόσωμος Έλληνας ξεσφίγγει τώρα τό λαιμό του

κακούργου. Κι' εκείνος όμολογεί:

— Όχι, Γκαούρ! Είσα α-θώς!... Δέν δολοφόνησες έ-σού τόν Χούλχ!... Από δική του άπροσεξία έπεσε στη θά-λασσα!... Σέ κατηγορήσα ά-δικα... "Ηθελα νά σ' έκδικη-θώ γιαντ' άρνήθηκες νά μου χάρισης τή θαλαμηγό!...

Ο μελαψός γίγαντας δια-τάζει τώρα τό πλήρωμα:

— Ξαναβάλτε μπροστά τις μηχανές!... Τό καράβι νά ξαναγυρίση γρήγορα στη Νέα Υόρκη!...

Ο ΒΟΥΡΔΟΥΛΑΣ ΚΑΙ Η ΑΛΗΘΕΙΑ!

“Όταν ή θαλαμηγός φθάνη
στο πολυθόρυβο λιμάνι της
Ν. Υόρκης, έχει ξημερώσει
πιά...”

“Ο Γκαούρ φωνάζει πάνω
στο σκάφος τους, Άστυνομι-
κούς. Αυτούς που πριν από
καιρό τον είχαν συλλάβει για
δολοφόνο του βαθύπλουτου
Άμερικανού:

— Είμαι άθώος! τους λέει.
“Ο Καπετάνιος που βρίσκεται
δεμένος μπροστά σας, θά σάς
ομολογήση. Θά σάς πη πως

δέν δολοφόνησα εγώ τον
Χούλχι!...

Μά ο δειλός Πλοίαρχος έ-
χει ξεθαρρέψει τώρα. Στο κα-
τάστρομα βρίσκονται οι Ά-
στυνομικοί. Δέν φοβάται πώς
ο Γκαούρ μπορεί πιά νά τοῦ
κάνη κακό...

“Ετσι, σάν τόν ρωτάνε οι
άνθρωποι του Νόμου, τους ά-
ποκρίνεται:

— “Όχι!... Αὐτός σκότω-
σε τόν Χούλχι!... Ψέμματα
σάς λέει. Μοῦ ξοφίξε τὸ λαι-
μό καί με ανάγκασε νά πῶ
πως εἶναι άθώος!...

Οι Άστυνομικοί ἐξετάζουν

“Ο Αγριάνθρωπος κρησυχάζει τὴν φοβισμένη Ταταμκού,
— “Έχε εμπιστεσύνη σ’ ἐμένα! Είμαι φίλος τοῦ Γκαούρ.

τώρα τὸ πλήρωμα τῆς θαλαμῆς:

— Ναί! Βεβαιώνουν οἱ ναύτες. Ὁ Γκαούρ εἶναι ἀθῶος. Ὁ Ἀφέντης μονάχος ἔπεσε στὴ θάλασσα!... Ὁ Καπετάνιος μᾶς ἀνάγκασε τότε νὰ ποῦμε τὰ ψέμματα πού εἴπαμε!... Ἀλλοιῶς φοβέριζε πὼς θὰ μᾶς σχολάσῃ ἀπὸ τὴ δουλειά!...

Οἱ Ἀστυνομικοὶ μπερδεύονται τώρα. Ἔτσι καὶ γιὰ νὰ μάθουν τὴν πραγματικὴ ἀλήθεια, καταφεύγουν στὸν πατροπαράδοτο καὶ θαυματουργὸ θούρδουλα!

Καὶ ὁ ἀπαίσίος καπετάνιος, ὕστερ' ἀπὸ μερικὲς γερεὺς θουρδουλίες, ὁμολογεῖ:

— Ναί!... Ὁ Γκαούρ εἶναι ἀθῶος! Ἄδικα τὸν κατηγορήσαί! ἤθελα νὰ ἐκδικηθῶ!.

Ὁ Καπετάνιος κλείνεται ἀμέσως στὴ φυλακή... Ὁ Γκαούρ κι ὁ Ποκοπικό εἶναι λευθεροὶ πιά!...

Ὁλόκληρη ἡ τεράστια περιουσία τοῦ βαθύπλουτου Ἀμερικανοῦ ἀνήκει τώρα στὸν μοναδικὸ κληρονόμο του: τὸν ὑπέρροχο Ἑλληνα γίγαντα Γκαούρ!

Ὁ νᾶνος πανηγυρίζει:

— Γειά σου μίστερ Μαντρά χαλε, λεθέντη καὶ καραμπουζουκλή! Θὰ πῆξουμε στὸ δολάριο ἀδερφέ μου!...

Ὅμως ὁ Γκαούρ ἔχει πάρει ἄλλη ἀπόφασις: Φωνάζει ἀμέσως τοὺς συγγενεῖς τοῦ Χούλχ. Καὶ τοὺς λέει:

Ὁ μακαρίτης, σὲ μιά στιγμή ἐνθουσιασμοῦ, μ' ἔκανε γενικὸ κληρονόμο του... Μὰ ἡ περιουσία του ἀνήκει σ' ἐ-

σας. Οὔτε ἔχω τὸ δικαίωμα οὔτε καὶ θέλω νὰ τὴν κρατήσω!... Παραιτοῦμαι λοιπὸν ἀπ' αὐτήν. Σᾶς παρακαλοῦ με μονάχα νὰ μᾶς δανείσετε χίλια δολλάρια γιὰ νὰ ξαναγυρίσουμε στὴν Ἀφρική καὶ στὴ Ζούγκλα μας!

Τρελλοὶ ἀπὸ χαρὰ οἱ καινούριοι κληρονόμοι δίνουν τὸ ποσὸν πού ζήτησε. Καὶ ὁ Ποκοπικό τὸ κρύβει, γιὰ σιγουριά στὸ τομαρένιο παντελονάκι του.

— Ἀειντε πάλι: Μπαλωθήκατε πάλητολεμέδες, τοὺς λέει. Θὰ λυγδώσῃ τ' ἀντεράκι σας!...

Κι ἀμέσως γυρίζει στὸ Γκαούρ:

— Οὐ νὰ μοῦ χαθῆς, ἀμπλαούμπλα! τοῦ κάνει. Ἦταν ἀνάγκη μωρέ, νὰ δώσῃς σ' αὐτοὺς τὰ δολλάρια; Ἐμεῖς, δηλαδή, δὲν ξέραμε νὰ τὰ φάμε;

ΕΝΑ ΤΡΕΛΟ ΞΕΦΑΝΤΩΜΑ

Τὸ ἴδιο θράδυ, κ' ἐνῶ ὁ μελαψὸς γίγαντας ψάχνει νὰ βρῇ καράβι γιὰ τὴν Ἀφρική, ὁ Ποκοπικό τρυπώνει κρυφὰ σὲ μιά λαϊκὴ ταβέρνα τοῦ ἀπέραντου λιμανιοῦ...

Πίνει τὸ ἕνα οὔτοκι πάνω στ' ἄλλο! Ἐρχεται στὸ κέφι! Σπάζει ποτήρια καὶ πιάτα! Καὶ σὲ μιά στιγμή τραβώντας τὴ σκουριασμένη χατζάρα του, προκαλεῖ τοὺς θαμῶνες:

— Ἐ, λεθέντες! Ὅσοι θαρβήκατε τὴ ζωὴ σας πιάστε οὐρά!... Σήμεραρ σφάζω.. δωρεάν!...

“Υστερα — τύφλα στο μέθουσι — πηδάει σ’ ένα τραπέζι και άρχίζει νά χορεύη σκορπίζοντας δεξιά κι άριστερά τὰ χίλια δολλάρια τών ναύλων. Αὐτὰ ποῦχε φυλάξει γιά σιγουριά στο τομαρένιο παντελονάκι του!

Τέλος, κι ὅταν ἔρχεται ὁ λογαριασμός νά πληρώση, δέν ἔχει οὔτ’ ἓνα σέντζι.

— Γράφ’ τα καί κλάφτα, άδερφέ μου! λέει στὸν Καταστηματάρχη. «Οὐκ ἂν ἔχης παρὰ τοῦ μὴ λάθοντος»!

Καὶ ὁ Ταβερνιάρης, ἀφοῦ τοῦ δίνει ἓνα γερό μπερντάχι, τὸν πετάει ἔξω μὲ τίς κλωταίες! Ἐνῶ ὁ Ποκοπικό τραγουδάει μεθυσμένα:

*Ἐπεψε ὁ δέλω σουστά!
Δέν λογαριάζω τὰ λεφτά!...*

Τρικλύζοντας καί σκουντουφλώντας ὁ νάνος προχωρεῖ τώρα, χωρὶς νά ξέρη πού πηγαίνει... Ξαφνικά συναντιέται μὲ τὸν Γκαούρ πού ἀπὸ ὥρα πολλή ψάχνει νά τὸν ἀνακαλύψη:

— Ποκοπικοί! τοῦ λέει μὲ χαρά. Βρῆκα καράβι γιά τὴν Ἀφρική. Θά θγάλουμε τὰ εἰσιτήρια καὶ αὐριο φεύγουμε!

Ὁ νάνος τὸν πληροφορεῖ ψευδὰ καὶ πένθιμα:

— Τὰ χίλια δολλάρια... ζωὴ σέ λόγου σου!

— Πῶς;! κάνει κεραυνόπληκτος ὁ γίγαντας. Τί γίνανε;

— Τάφαγα στὰ μπουζούκια! Ἐόδεψα κάτι παραπάνω μὰ πέρασα κοτσάνι, άδερφέ μου!...

— Ἐόδεψες, σκύλε, τὰ ναῦλα μας;! οὐρλιάζει σὰν τρελλὸς ὁ Γκαούρ.

— Δέν θαρρεῖσαι, τοῦ κάνει ἐκεῖνος. Τὸ χρήμα πρέπει νά κυκλοφορῇ! Νά τζιράρεται, πού λένε!...

Τρέχοντας ὁ Γκαούρ, καὶ κρατῶντας τὸν Ποκοπικό στὴ μασχάλη του, φθάνει ἀλαφιασμένος στὸν οὐρανοξύστη τοῦ μακαρίτη Χούλχ...

Βρίσκει τοὺς συγγενεῖς τοῦ μακαρίτη καὶ τοὺς λέει τὸ πάθημα τοῦ νάνου. Ὑστερα τοὺς παρακαλεῖ:

— Ἀπὸ τὴν τεράστια περιουσία πού σᾶς χάρισα, δώστε μου ἄλλα χίλια δολλάρια...

Ἐκεῖνοι στραβομουτσουνιάζουνε:

— Σᾶς δώσαμε τὰ ναῦλα σας, τοῦ λένε. Ἄς μὴ τὰ τρώγατε. Ἄλλα λεφτά δέν ἔχει!

Ὁ ὑπέροχος Ἕλληνας μένει ἀκίνητος σὰ νά τὸν κτύπησε κεραυνὸς στοῦ κεφάλι! Ποτέ δέν περίμενε πῶς οἱ ἄνθρωποι εἶναι τόσο ἀχάριστοι!...

Κι αὐτὸς ἀκόμα ὁ μεθυσμένος Ποκοπικό μένει ξερός ἀπὸ τὴν ἀπάντησι:

— Μωρὲ δίκιο εἶχε ὁ συχωρεμένος μακαρίτης! τοὺς λέει. Κάτι θάξερε, ὁ φουκαράς πού δέν ἤθελε νά σᾶς δῇ στὰ μάτια του!...

Κι οἱ δυὸ σύντροφοι ἀρχίζουν ν’ ἀλητεύουν πάλι ἀπένταροι καὶ πεινασμένοι στοῦ τεράστιο καὶ πολυθρόυβο λιμάνι τῆς Νέας Ὑόρκης!...

Τὸ ὄνειρο τῆς ἐπιστροφῆς

στην αγαπημένη τους Ζούγκλα ναυάγησε για μιὰ φορά ακόμα!...

ΕΝΑΣ ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ ΕΠΙΒΑΤΗΣ

Στὸ μεγάλο λιμάνι τῆς Ἀφρικῆς φθάνει μ' ἓνα Ἀμερικανικὸ καράβι κάποιος γιγαντόσωμος ταξιδιώτης. Μὲ κόκκινα μαλλιά καὶ γένεια...

Εἶναι ὁ τρομερὸς «Ἀγριὰν θρώπος» τῆς Φυλακῆς!...

Ἔρχεται νὰ σκοτώσῃ τὸν Ταρζάν γιὰ τὸ κακὸ ποὺ ἔκα-
νε στὸν Γκαούρ. Θέλει νὰ ξε-
πληρώσῃ τὴν ὑποχρέωσι ποὺ
τοῦ ἔχει γιὰ τὴ σωτηρία τῆς
ζωῆς του.

Ἔτσι, Ἀπὸ τὸ λιμάνι παίρ-
νει μερικοὺς μαύρους ὀδη-
γούς. Κι αὐτοὶ τὸν φέρνουν
στὴ Ζούγκλα, κοντὰ στὸ με-
γάλο ποτάμι. Ἐκεῖ τοῦ φτει-
άχνουν ἀπὸ κορμούς δένδρων
καὶ κλαδιά, μιὰ εὐρύχωρη κα-
λύβα...

— Τώρα πρέπει νὰ ξεγελά-
σω τὸν Ταρζάν! συλλογιέται
ὁ παράξενος «Κοκκινομάλ-
λης». Πρέπει νὰ καταφέρω νὰ
τὸν κουβαλήσω ἐδῶ. Καὶ τό-
τε...

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ
στέλνει ἓναν ἀπὸ τοὺς ἀρα-
πάδες του:

— Πήγαινε, θρέ, στὴ σπη-
λιά τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγ-
κλας, τὸν διατάζει. Καὶ πέσ'
τοῦ ὅτι...

.....
Μὰ ὅταν ὁ μαῦρος φθάνῃ
ἐκεῖ δὲν βρίσκει παρὰ μονά-
χα τὴ Χουχού.

— Καλὲ ὁ Ἀφέντης μου

λείπει, χρυσὸ μου! τοῦ λέει.
Ἔχει πάει ἐπίσκεψι στοῦ Μα
ξάρλαν. Δὲν ξέρω τί διάβολο
τὸν θέλει! Μὲ συγχωρεῖτε κιὸ
λας!

Ὁ ἀράτης ρωτᾷ ποῦ θρί-
σκεται ἡ καλύβα τοῦ πανώ-
ριου τυχодиώκτη. Καὶ τρέχει
ἐκεῖ.

— Ἕνας λευκὸς ἄνθρωπος
ἔχει ἔρθει ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ!
λέει στὸν Ταρζάν. Σοὺ φέρ-
νει νέα ἀπὸ τὸν Γκαούρ. Ἄν
θέλῃς νὰ τὰ μάθῃς τράβα
στὴν καλύβα του!...

Τρελλὸς ἀπὸ χαρὰ ὁ Ἀρ-
χοντας τῆς Ζούγκλας, ἀρπά-
ζει τὸν ἀπεσταλμένο ἀπὸ τὸ
μπράτσο:

— Πᾶμε! τοῦ λέει. Πᾶμε
τῶρ' ἀμέσως!...

Ὁ Μάξ Ἀρλαν ζητᾷ νὰ
τοὺς ἀκολουθήσῃ. Ὁ Ταρζάν
τὸν ἐμποδίζει:

— Καλύτερα νὰ πάω μονά-
χος, τοῦ λέει. Μπορεῖ νὰ θέ-
λῃ νὰ μοῦ πῇ κανένα μυστι-
κό!...

Καὶ φεύγει θιαστικὸς μαζὶ
μὲ τὸν μαῦρο. Τραβάει ἀνύ-
ποπτος γιὰ τὴν καλύβα τοῦ
ἀγνωστοῦ λευκοῦ. Λαχταράει
νὰ μάθῃ νέα γιὰ τὸν Γκαούρ:
τὸν ἀγαπημένο «ἀδελφὸ» του.

.....
Ὅταν ὁ Ἀρχοντας τῆς
Ζούγκλας φθάνῃ ἐκεῖ, ὁ «Ἀ-
γριάνθρωπος» διώχνει ἀμέ-
σως τοὺς μαύρους ὑπηρέτες
τοῦ:

— Πηγαίντε μιὰ βόλτα κι
ἐλάτε σὲ λίγοι! τοὺς κάνει.
Θέλει νὰ μείνῃ ἐντελῶς μονά-
χος μὲ τὸν Ταρζάν. Ὅμως ἐ-
κεῖνος δὲν κρατιέται:

‘Ο Ποκοπι·ο ἀναγγέλει στεύς συγγε·εἰς τεῦ μακαρίτη πολυεκατεμυριοῦχου Χεύλχ :

— ‘Αξιότιμοι «τεβλ·μμένει» κλάφτα Χαράλαμπε ! ‘Ο Γκα·ούρακας προσεβλήθη ἐκ . . . τρελλάρας !

— Πέσ’ μου, τοῦ λέει: ‘Ο Γκαοῦρ θρίσκειται στή ζωή; Εἶναι καλά; Γιατί δὲν ξαναγυρίζει στή Ζούγκλα;

‘Ο γιγαντόσωμος λευκὸς μὲ τὰ κόκκινα μαλλιά καὶ γέ νεια, τ’ ἀποκρίνεται:

— Ζή, βρέ! . . . Καλὰ εἶναι . . . Καὶ σοῦ στέλνει χαιρετίσματα! . . . Μὰ γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ ἐδῶ, πρέπει νὰ καθαρίσῃ πρῶτα ἡ Ζούγκλα ἀπὸ ἓνα φαρμακερὸ φίδι! . . .

‘Ο Ταρζάν ρωτᾷ χωρὶς νὰ θάλλῃ κακὸ στὸ νοῦ του:

— ‘Απὸ ποιόν;

‘Ο «‘Αγριάνθρωπος» τραβάει τὸ μαχαίρι του:

— ‘Απὸ σένα, θρέ! . . .

Καὶ προσθέτει:

— ‘Ετοιμάσου νὰ πεθάνῃς, σκύλε! . . . ‘Ηρθα νὰ σοῦ πλῆρῶσω τὴν προδοσία καὶ τὸ κακὸ ποῦ ἔκανες σ’ αὐτὸ τὸ ὑπέροχο παλικάρι! . . .

‘Ο Ταρζάν πετιέται ἀμέσως ὀρθός. Τραβάει κι αὐτὸς τὸ μαχαίρι του:

— ‘Αν ἦσαν ὁ Γκαοῦρ, τοῦ λέει, θὰ σ’ ἀφήνα νὰ μέ σκοτώσης! ‘Ομως ἐσὺ ποιὸς εἶσαι; Δὲν σὲ ξέρω! . . .

— Θά με μάθης, θρέ! μου γριζει ο τρομερός «Κοκκινομάλλης». Καί χύνεται νά τόν σπαράξη.

Τρομακτική καί θανάσιμη μονομαχία αρχίζει τώρα ανάμεσα στους δύο γιγαντώσους άνδρες.

‘Ο «Αγριάνθρωπος» είναι αφάνταστα δυνατός. ‘Ομως καί ο ‘Αρχοντας της Ζούγκλας δείχνεται υπέροχος!

Τά κορμιά τών δυο αντιπάλων γεμίζουν σέ λίγο μαχαίριές. Ποτάμια τά αίματα τρέχουν από τίς πληγές τους!..

Μά ούτε ο Έ’ας, ούτε ο Άλλος όποχωρούν!

‘Ομως ο Ταρζάν νοιώθει μεγάλη αδυναμία. Φοβερή έξάντλησι! Χάνει συνεχώς την όρμη! καί τό κουράγιο του. Τά χέρια καί τά πόδια του παρoλύουν... ‘Από στιγμή σέ στιγμή κινδυνεύει νά σωριασθή κάτω λιπόθυμος!

‘Ο «Αγριάνθρωπος» έκμεταλλεύεται την κατάσταση του αυτή. Καί δίνει στον ‘Αρχοντα της Ζούγκλας μιά φοβερή κλωτσιά στην κοιλιά!

‘Ο Ταρζάν, πέφτοντας ανάσκελα, κτυπάει τό κεφάλι του πάνω σέ μιά πέτρα. Καί μένει άναίσθητος!

‘Ο «Κοκκινομάλλης» ‘Αμερικανός χύνεται τώρα, μέ τό μαχαίρι του. Ζητάει νά τόν άποτελειώση!

‘Ομως άποτομα σταματάει. Λές καί κάποιος σά νά του κράτησε τό χέρι!...

‘Εχει μετανοιώσει φαίνεται. ‘Αλλάζει γνώμη καί μουρμουρίζει συλλογισμένος :

— ‘Ετσι, άναίσθητος καθώς είναι, θά πεθάνη χωρίς νά καταλάβη τίποτα!... Μά τέτοιοι προδότες δέν θέλουν ουμπόνοια καί λύπησι!... Θά τόν κάνω λοιπόν νά νιώση τό θάνατό του! Νά πονέση! Νά σπαράξη άπό τρόμο, άγωνία καί φρίκη! Νά ξεράση μαρτυρικά τή θρωμερή ψυχή του!...

‘Αλλοίμονο!... Πόσο σκληρή καί κακιά καρδιά πρέπει νά έχη ο άνθρωπος αυτός! Γιά νά θέλη νά δείξη τέτοιο σαδισμό στό θύμα του!...

‘Οχι όμως!... Την έγκληματική αυτή σκέψη του την όπαγορεύει ή «καλή τύχη» του Ταρζάν. Γιατί αυτή ακριβώς ή μικρή άναβολή του φονικού θά φέρη καί την άναπάντεχη σωτηρία του!...

Καί νά: ‘Ο «Αγριάνθρωπος» δένει τώρα γερά, μ’ ένα χορτόσχοινο, τα χέρια καί τά πόδια του. άναίσθητου ‘Αρχοντα της Ζούγκλας!

‘Αμέσως τόν τραβάει σέρνοντας σάν βαρύ τσουβάλι, στό έσωτερικό της καλύθας του... Του χύνει κρύο νερό στά μούτρα... Τόν κτυπάει! Τόν κλωτσιάει! Πασχίζει μέ κάθε βάνουσο τρόπο νά τόν ουνεφέρει!...

— Ξύπνα, σκύλε! ούρλιάζει. Ξύπνα, θρέ, νά δής τό μαχαίρι που θά σου σπαράξη την καρδιά!... Ξύπνα νά δής τό Χάρο που θ’ άρπάξη την ψυχή σου!...

‘Ομως ο Ταρζάν έξακολουθεί νά μένη άκίνητος. Βρίσκεται σέ βαρύ λήθαργο...

Μοιάζει σάν πεθαμένος!

Μονάχα, σέ μιά στιγμή, τὰ μελανιασμένα χεῖλια του ἀνασαλεύουν κάπως. Παραμιλάει ψιθυριστά σάν σὲ ὄνειρο:

— Γκαούρ, Γκαούρ!... Ποῦ εἶσαι «ἀδελφέ» μου νὰ με σώσης!...

Ὁ «Κοκκινομάλλης», βλέποντας πὼς δὲν μπορεῖ νὰ τὸν συνεφέρει, χάνει τὴν ὑπομονή του.

— Κουτὸς ποῦ εἶμαι! μουρμουρίζει. Αὐτὸς θὰ πεθάνῃ προτοῦ νὰ τὸν σκοτώσω!... Ἄς προλάβω λοιπόν...

Καί μὲ μιά γρήγορη κίνησι τραβάει τὸ φοινικό μαχαίρι του. Ξανασκύβει πάνω ἀπ' τὰ πλατεῖα στήθειά του ἀναίσθητου ἀντιπάλου του...

ΜΙΑ ΣΦΑΙΡΑ ΠΟΥ ΣΩΖΕΙ

Μὰ δὲν προφθαίνει νὰ τοῦ δώσῃ τὸ «χαριστικό» καὶ μοιραῖο κτύπημα...

Τὴν ἴδια στιγμή, ἔξω ἀπὸ τὴν καλύθα, ἀκούγεται μιά θαρεῖα ἀνδρική φωνή:

— Ἐεε!... Δὲν εἶναι κανένας ἐδῶ...!

Ὁ «Ἀγριάνθρωπος» μαρμαρώνει στὴ θέσι ποῦ θρῖσκεται: Μὲ τὸ μαχαίρι του σηκωμένο ψηλά.

Γρήγορα ὁμως συνέρχεται. Ἀνασηκώνεται καὶ θάζει τὴ λάμπα του στὴ θήκη της. Πρόχωρεῖ καὶ θγαίνει ἀτάραχος τάχα σὸ κατώφλι τῆς καλύθας...

Καί νά: Σὲ μικρὴ ἀπόστασι μπροστά του, ἀντικρύζει ἕναν ἄγνωστο γιγαντώσωμο καὶ πανώριο λευκὸν ἄνδρα.

Ὁ «Κοκκινομάλλης» τὸν κυττάζει καχύποπτα:

— Ποιὸς εἶσαι, θρέ; ρωτᾷ ἄγρια. Τί ζητᾷς ἐδῶ; Ὁ ἄγνωστος ἐπισκέπτῃς χαμογελάει:

— Αὐτὸ ἦρθα νὰ μάθω κι' ἐγώ: Ποιὸς εἶσ' ἐσύ καὶ τί ζητᾷς ἐδῶ... Μὰ δὲν πειράζει. Ἀφοῦ μὲ ρώτησες πρῶτος, θὰ σ' ἀποκριθῶ: Μὲ λένε Μάξ Ἀρλαν! Κ' ἔνα κακὸ προαίσθημα μ' ἔσπρωξε ὡς ἐδῶ!... ἦρθα νὰ δῶ τὴ σκυλίσια φάτσα σου! Καί νὰ μάθω γιατί θέλησες νὰ συναντηθῇς μὲ τὸν Ταρζάν...

Καὶ προσθέτει ἐρωτηματικὰ:

— Ποῦ εἶναι τώρα ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας;

Ὁ γίγαντας, μὲ τὰ κόκκινα μαλλιά καὶ γένεια, τοῦ ἀποκρίνεται ἀδιάφορα:

— Πρὶν λίγο θρῖσκοταν ἐδῶ... Τώρα ἔφυγε... Τραβάει γιὰ τὴ σπηλιά του... Ἄν τρέξης, θὰ τὸν προφτάσῃς. Νά: κατὰ κεῖ τράβηξε...

Ὁ Μάξ Ἀρλαν εἶναι ἀφανταστα ἐξυπνος καὶ ψυχολόγος. Καταλαβαίνει ἀπὸ τὰ μάτια τὸν «Ἀγριάνθρωπο» πὼς λέει ψέματα.

— Δὲν σὲ πιστεύω! τοῦ δηλώνει χωρὶς περιστροφές. Θὰ μπῶ στὴν καλύθα σου νὰ ψάξω.

Ὁ «Κοκκινομάλλης» ξανατραβάει τὸ μαχαίρι του. Καὶ μουγγρίζει ἀπειλητικά:

— Ἄν θαρῆθῃς τὴ ζωὴ σου, προχώρησε ἕνα βῆμα! Θὰ πεθάνῃς, πρὶν προλάβῃς νὰ κάνῃς δεύτερο!

Ταυτόχρονα χύνεται μανιασμένος να τόν κατασπαράξει!

Ψυχραιμος ο 'Αμερικανός τυχοδιώκτης τραβάει γρήγορα το πιστόλι του. Και καταπληκτικός σκοπευτής καθώς είναι, προφθαίνει να τραβήξει τη σκανδάλη. Πριν ο αντίπαλος τόν πλησιάσει...

Δυνατός πυροβολισμός αντηχεί!...

Η σφαίρα βρίσκει στο χέρι τόν «'Αγριάνθρωπο». Και τὸ μαχαίρι ξεφεύγει ἀπὸ τὴν παλάμη του. Πέφτει θαρειακά κάτω!

— Φύγε! οὐρλιάζει ὁ ἀτρόμητος Μάξ "Αρλαν. Τὴ δευτέρῃ σφαίρα θὰ τὴ στείλω στὸ κεφάλι σου!...

Ὁ «'Εκδικητὴς» τοῦ Γκαοὺρ ἔχει τώρα τραυματισμένο τὸ δεξί του χέρι. Πονάει ἀφάνταστα! Μουγγρίζει μὲ λύσσα!

Ὁμως καταλαβαίνει: Εἶναι ἀνίκανος πιά νὰ παλέψῃ. Εἶναι ἀνίκανος νὰ προστατέψῃ τὴ ζωὴ του.

Ἀπέναντί του ἀντικρύζει μὲ δέος τὸν πανώριο συμπατριώτη του. Βλέπει πὼς ἡ κἀννη τοῦ πιστολιοῦ δείχνει τώρα τὸ κεφάλι του. Ἔτσι νὰ κἀνη πὼς τραβάει τὴ σκανδάλη, τὸ πυρωμένο θλῆμμα θὰ τοῦ χαρίσῃ τὸ θάνατο!

Μὰ καὶ πάλι δὲν ὑποχωρεῖ:

— Σκότωσέ με, θρέ! τοῦ φωνάζει προκλητικά. Ἦρθα νὰ κάνω ἓνα «ψυχικό». Νὰ ξεπληρώσω μιὰ ἱερὴ ὑποχρέωσι πού εἶχα στὸν Γκαοὺρ!

Στὸν ἄνθρωπο πού τοῦ χρωστώ τὴ ζωὴ μου!... Σκότωσέ με, λοιπόν!... Ἀφοῦ δὲν μπόρεσα νὰ κάνω τὸ χρέος μου, τί τὸ θέλω νὰ ζήσω;

Ὁ Μάξ "Αρλαν μουγγρίζει ἄγρια τώρα :

— Ξεκουμπήσω, εἶπα! Οἱ γεναῖοι "Αντρες δὲν ζητιανεύουνε τὸ θάνατο! Τὸν κερδίζουνε μονάχοι τους!

Τὰ σκοτεινά μάτια τοῦ «'Αγριάνθρωπου» λάμπουν παρὰ ξένα:

Ἀλήθεια!... Αὐτὸ δὲν τὸ εἶχε σκεφθῇ! Κι' ὅμως θὰ ἦταν ἡ καλύτερη λύσι!...

Ἀμέσως, σκύβοντας ἀργά, ἀρπάζει μὲ τ' ἀριστερὸ χέρι τὸ φοινικό μαχαίρι του. Καὶ τὸ καρφώνει μὲ θιάσι καὶ δύναμι στὰ πλατεῖα τριχωτὰ στήθεια του:

— Νά, θρέ: Πεθαίνω! Θογγάει πονεμένα.

Καὶ σωριάζεται κάτω μὲ βαρὺ γδοῦπο, ψιθυρίζοντας ξεψυχισμένα :

— Πεθαίνω μονάχος! Εἶχα μιὰ ὑποχρέωσι γιὰ τὴ ζωὴ μου στὸν Γκαοὺρ!... Ἄς μὴν ἔχω κι' ἄλλη μιὰ γιὰ τὸ θάνατό μου σ' ἐμένα. Πάει πολὺ!...

Ὁ Μάξ "Αρλαν μπαίνει τώρα ἀνυπόμονος στὴν καλύβα. Κόβει γρήγορα τὰ χορτόσχοινα ποδνὰ δεμένους ὁ Τάρζαν. Τὸν σηκώνει στ' ἄσφαλῆνια μπράτσα του. Καὶ φεύγει διαστικός γιὰ τὴν καλύβα του. Ἐκεῖ θὰ τὸν συνεφέρῃ. Θὰ περιποιηθῇ τίς πληγές του. Θὰ τὸν σώσῃ!...

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΔΕΝ ΕΡΧΕΤΑΙ...

"Ας αφήσουμε τώρα τόν 'Αμερικανό τυχοδιώκτη. "Ας ξαναγυρίσουμε κοντά στον «'Αγριάνθρωπο» που βρίσκεται ακίνητος κάτω. Μὲ τὸ μαχαίρι καρφωμένο στὰ στήθια του!

Καὶ νά: Δὲν ἔχουν περάσει λίγες στιγμές; Οἱ μαῦροι ὑπηρέτες του, ποὺ εἶχε ἀπομακρύνει γιὰ νὰ δεχθῇ τὸν Ταρζάν, ξαναγυρίζουν.

'Αντικρύζουν τὸν 'Αφέντη τους σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι καὶ τὸν νομίζουν νεκρό! "Ομως σὰν ἀφουγγράζονται τὴν καρδιά του, βλέπουν πὼς κτυπάει ἀδύναμα ἀκόμη. "Ἡ λάμα τοῦ μαχαίριου εἶχε περάσει ξυστά ἀπ' αὐτὴν. Δὲν τὴν εἶχε πειράξει καθόλου!..

"Ετσι, τραβᾶνε τὸ μαχαίρι ἀπὸ τὰ στήθια του. Καὶ τοῦ κάνουν ὅλα τὰ πρωτόγονα θαυματουργὰ γιὰ τροσύφια τους...

"Ὁ «'Αγριάνθρωπος» συνέρχεται σὲ λίγο :

— Ζῶ, θρέ;! ρωτᾶει χαμένα. Δὲν ψόφησα, π' ἀνάθεμά με;!

.. Σὲ λίγο, μονάχος καὶ τρικλύζοντας, ξεκινᾶει ἀπὸ τὴν καλύβια του. Προχωρεῖ πρὸς τὸ θεόρατο πέτρινο βουνὸ ποὺ φαντάζει περήφανο πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀνατολῆς.

Ὁ Ποκοπίκο, στὴ φυλακή, τοῦ εἶχε περιγράψει τὸ βραχώδικο αὐτὸ βουνό. Τοῦ εἶχε μιλήσει ἀκόμα καὶ γιὰ τὴν πανώρια μελαψὴ Ταταμπού!

Τὴν ἀγαπημένη καὶ ἀγνὴ συντρόφισσα τοῦ Γκαούρ.

— Πρέπει νὰ τὴ συναντήσω! ψιθυρίζει καθὼς προχωρεῖ. Πρέπει νὰ τὴν πάρῶ μαζί μου στὴν 'Αμερικὴ! Τὸ μελαψὸ παλικάρι θὰ χαρῇ νὰ τὴν ξαναδῇ!... 'Αφοῦ δὲν μπορεῖς νὰ σκοτώσω τὸν Ταρζάν, ἄς κάνω στὸ σωτήρα μου αὐτὸ τὸ καλὸ, τούλαχιστον!..

Τέλος, ὁ νεκραναστημένος Κοκκινομάλλης φθάνει στοὺς πρόποδες τοῦ Ἑλληνικοῦ βουνοῦ. Καὶ ἀρχίζει νὰ φωνάζει, ὅσο πιὸ δυνατὰ μπορεῖ :

— Ταταμπούου!... Ταταμπούου!..

Καὶ νά: Σὲ λίγο τὰ ἄγρια μάτια του ἀνοίγουν διάπλατα :

'Απὸ τὰ τρομακτικὰ βράχια ἀντικρύζει νὰ κατεβαίνει μιὰ ἀφάνταστα ὁμορφὴ μελαψὴ κοπέλλα!..

Εἶναι ἡ ὑπέροχη Ἑλληνίδα Ταταμπού. Ποὺ περήφανη καὶ ἀτρόμητη τὸν πλησιάζει :

— Ποιὸς εἶσ' ἐσύ; τὸν ρωτᾶει ἀνήσυχη, τραβώντας τὸ μαχαίρι τῆς. Πὼς ξέρεις τ' ὄνομά μου καὶ μὲ φωνάζεις;

Ὁ «'Αγριάνθρωπος» τὴν καθησυχάζει:

— Ἐχε ἐμπιστοσύνη σ' ἐμένα! μουρμουρίζει. Εἶμαι φίλος τοῦ Γκαούρ!

— Τοῦ Γκαούρ;! κάνει τρελλὴ ἀπὸ χαρὰ ἡ πονεμένη «Κόρη τῆς Ζούγκλας».

— Ναί!... Τοῦ ὑπέροχου αὐτοῦ παλικαριοῦ ποὺ τοῦ χρωστᾶω τὴ ζωὴ μου!..

Καὶ συνεχίζει:

— Ήρθα εδώ από την 'Αμερική για να σκοτώσω τον Ταρζάν...

Τό χαρούμενο πρόσωπο της Ταταμπού σκοτεινιάζει:

— Τότε δεν μπορεί να είσαι φίλος του Γκαούρ! του λέει ψυχρά.

Ο «Κοκκινόμαλλης» της εξηγεί:

— Δεν μ' έστειλε ο Γκαούρ... Αυτός χύθηκε να με σπαράξει όταν άκουσε πως θέλω ναρθω να τον σκοτώσω!.. Μά εγώ έπρεπε να ξεπληρώσω το καλό που μούκανε... Νά καθαρίσω τη Ζούγκλα από τον προδότη! 'Από τον κακοῦργο που τον έριξε στην παγίδα. Πού τον έστειλε στη μακρινή ξενιτειά. Για να υποφέρει τώρα! Για να βασανίζεται! Για να περνά φρικτά μαρτύρια κι' έξευτελισμούς!...

»Αλλά δεν μπόρεσα να κάνω με το μαχαίρι μου το μεγάλο αυτό «ψυχικό»! Ένας πανώριος λευκός γίγαντας μ' έμπόδισε!... «Μάξ 'Αρλαν», μού είπε πως τον λένε!...

»Και τώρα, ξαναγυρίζω άπρακτος στην 'Αμερική!... 'Αν θέλεις έλα κι εσύ μαζί μου... Θά σέ πάω εκεί να θρής τον άγαπημένο σου σύντροφο!...

Η Ταταμπού τρέμει από τη συγκίνηση. Τα μεγάλα μαυροπράσινα μάτια της θουρκώνουν... 'Από την παλάμη της ξεφεύγει ή λαθή του μαχαριού.

— Πέο' μου, ποῦ βρίσκεται; ρωτάει ψιθυριστά.

— Στη φυλακή τον άφησαι της άποκρίνεται. Μαζί του είναι κι' εκείνος ο χορτατίζης νάνος...

Η πανώρια 'Ελληνίδα δεν διστάζει καθόλου:

— Δεν ξέρω ποιός είσαι! του λέει. Ούτε μπορώ να ξέρω αν μου λές αλήθεια, ή ψέματα!... Όμως ή λαχτάρα που νοιώθω για να ξαναδῶ τον Γκαούρ, θολώνει το λογικό μου!

Και καταλήγει αποφασιστικά:

— Ναί! Θάρθω μαζί σου! Θά σέ ακολουθήσω, έστω κι, αν πρόκειται να μέ παρασύρης σέ παγίδα!

Ο «'Αγριάνθρωπος» χαμογελάει καλόκαρδα.

— Μή φοβάσαι, θρέ! της κάνει με οικειότητα.

Και προσθέτει με περηφάνεια:

— Είμαι φίλος του Γκαούρ εγώ!...

Η Ταταμπού ξαναπλένει και περιποιείται τις πληγές του χεριού και του στήθους του. Κι' όλες τις άμέτρητες άλλες πούχει στο κορμί από το μαχαίρι του Ταρζάν.

Έτσι, μαζί τώρα και οι δύο, ξεκινάνε για το Μεγάλο Λιμάνι... Ένα καράβι είναι έτοιμο να σαλπάρη... Μπαίνουν γρήγορα μέσα και ξεκινάνε... Φεύγουν για την 'Αμερική!...

Η χαρά και ο ένθουσιασμός της πανώριας 'Ελληνίδας είναι άδύνατο να περιγραφούν. Κάθε τόσο, λέει και ξαναλέει στον σύντροφο του

ταξιδιού της:

— "Ας δώ μιὰ φορά ακόμα τὸν ἀγαπημένο μου! Κι' ὕστερα ὁ Χάρος ἄς πάρῃ τὴν ψυχὴ μου!... Θὰ πεθάνω εὐτυχισμένη!..."

Ὁ «Κοκκινομάλλης» τὴν κυττάζει μὲ ἀνείπωτη συμπόνια. Τὰ τρομερά μάτια του βουρκώνουν! Καφτὰ δάκρυα θερμαίνουν τὴν παγερὴ ἔκφρασι τοῦ προσώπου του!...

ΤΟ ΤΕΧΝΑΣΜΑ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ

Μὲ τὰ φτερά τῆς φαντασίας μας ἄς ξεπεράσουμε τὸ

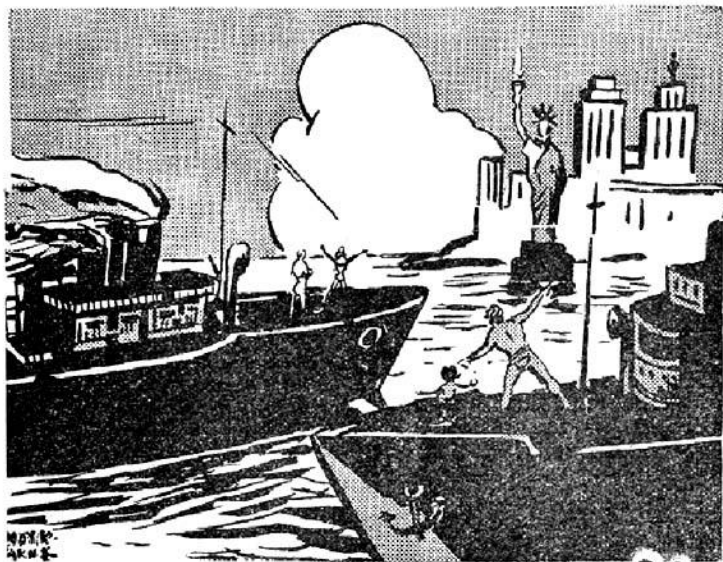
μεγάλο καράβι... Κι' ἄς φθάσουμε, πιὸ γρήγορα ἐμεῖς, στὴν Ἀμερικὴ...

Καὶ νά:

Ὁ Γκασὺρ καὶ ὁ Ποκοπικό θρίσκονται ὅπως τοὺς ἀφήσαμε: Ἀλητεύουν δηλαδὴ ἀστεγοὶ καὶ πεινασμένοι στὸ μεγάλο καὶ πολυθόρυβο λιμάνι τῆς Νέας Ὑόρκης.

Ὅμως αὐτὴ τὴ φορά ἡ τύχη τοὺς χαμογελάει.

Μιά νύκτα, ποὺ προσπαθοῦν νὰ κοιμηθοῦν κάτω ἀπὸ ἓνα μεγάλο γεφύρι, ὁ διαβόλεμένος νῆνος λέει στὸ γιγαντα:

— Γκασὺρ! φωνάζει τρελλὴ ἀπὸ χιρὰ ἢ πανώρια Ἑλληνίδι.
Ὁ μελκφές γιγαντίας κάνει νὰ βουτήξῃ στὴ θάλασσα.

— Ξέρεις, τίποτα, αδερφέ μου.

— Τι;

— Έκανα μιά μεγάλη ανάκαλυψη!

— Δηλαδή;

— Νά: Σκέφτηκα πώς για να γυρίσουμε στη Ζούγκλα, χρειάζονται... λεφτά!

— 'Ο μελαψός γίγαντας κουνάει θλιβερά τὸ κεφάλι του :

— Χμμμ!... Μεγάλη ανάκαλυψη έκανες!...

— Καὶ θέβαια μεγάλη! έπιμένει ὁ Ποκοπίκο. Γιατί θρήκα καὶ τὸν τρόπο ποὺ θά «οἰκονομήσουμε» τὸ παραδάκι! Μὲ ἀντιλήθεσαι;

— Πῶς; Τί τρόπο θρήκες;

— Αὐτὸ θά τὸ μάθης αὔριο τὸ πρωτὶ... Ἄν στὸ πῶ τώρα, μπορεῖ νὰ πάη γρουσουζιά!..

Πρῶτ-πρωτὶ τὴν ἄλλη μέρα, ὁ νῆανος εξαφανίζεται γιὰ μιά-δυὸ ὥρες...

— Ὅταν ξαναγυρίζη, κρατῖαι στὰ χέρια τοῦ ἑνα μεγάλο πακέτο. Γεμάτο χαρτονομίσματα!

— Ὁ Γκαούρ παραξενεύεται.

— Ποῦ τὰ θρήκες; ρωτᾶει ἀνήσυχος.

Καὶ ὁ μικροσκοπικός μαῦρος διαβολάκος, μὲ τίς τελάστιες πατοῖσες καὶ τὴ φουσκωτὴ κοιλιὰ, τοῦ ἐξηγεῖ :

— Μοῦ τὰ δῶσανε οἱ «εὐεθλιμμένοι» συγγενεῖς τοῦ συχωρεμένου μακαρίτη!

— Τοῦ Χούλχ;

— Ναι! Δυὸ κουθεντούλες τοὺς εἶπα μονάχα. Καὶ γίνανε... κουβαρντάδες στὸ πὶ καὶ φῖ! Ἀμέες;!

— Τί τοὺς εἶπες, θρὲ θηρίο;

— "Οχι καὶ σπουδαῖα πράματα... Τοὺς ἀνέφερα μονάχα πῶς... τρελλάθηκαν! Καὶ πῶς ἂν δὲν σὲ πᾶω γρήγορις στὴ Ζούγκλα, θά σὲ μπαγλαρώσουνε σὲ κανένα Τρελλατζίδικο! Ὅποτε κλάφτε χαρὰλάμπηδες καὶ... Κληρονόμοι! Ἡ «παραίτησι» ἀπὸ τὴν κληρονομιά ποῦ ὑπέγραψες, εἶναι ἄκυρη! Ἀφοῦ τὴν ἔχει ὑπογράψει ἕνας... τρελλός!.. Ἀντιλαβοῦ μάγκα;

— Κι' ὕστερα; ρωτᾶει ὁ Γκαούρ.

— Ὁ Ποκοπίκο τοῦ δείχνει τὸ πολῦτιμο πακέτο:

— Ὑστερις μέ... πινίξανε στὸ τάλλαρο, αδερφέ μου!

ΜΙΑ «ΕΙΡΩΝΕΙΑ»

ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ!

Οἱ δυὸ σύντροφοι ἔχουν τώρα καὶ «χαρτιά» καὶ μπόλικά χρήματα γιὰ τὰ ναῦλα τοὺς.

— Ἐτσι, θγάζουν γρήγορα εἰσιτήρια. Καὶ μπαρκάρουν χαρούμενοι σ' ἕνα μεγάλο καράβι!...

Τὸ πλοῖο ὅμως ἀργεῖ ἀκόμα νὰ ξεκινήσῃ...

— Ἀνυπόμονος ὁ νῆανος κατεβαίνει στὴν τεράστια κουζίνα τοῦ σκάφους. Παρουσιάζεται στὸν Ἀρχιμάγειρο. Ὑποκλίνεται θαθεῖα καὶ μὲ σεβασμὸ :

— Πότε θά φύγουμε, Καπετάνιε;

— Ἐκεῖνος κολακεύεται ἀπὸ τὸν τίτλο ποῦ τοῦ δίνει.

— Γιατί, ρωτᾶς, παιδί μου;

— Ὁ Ποκοπίκο τὸν πληροφο-

ρεί :

— Καθότι θιάζομαι νά περιθρομιάσω. Τούτέστιν νά ντερλικώσω. Κοινῶς νά... χλαπαχλουπίσω, πού λένε!... Έχω άλλοιθωρίσει ἀπό τήν πείνα, Ναύαρχέ μου!...

‘Ο ‘Αρχιμάγειρος τόν θάζει νά καθήσῃ σ’ ἕνα πρόχειρο τραπεζάκι. Κι’ ἐνθουσιασμένος γιά τούς «τίτλους», τοῦ γεμίζει μιὰ πιατέλα φαγητά.

‘Ο νῆνος τοῦ κάνει ἀμέσως κι’ ἄλλη προαγωγή. Μπουκωμένος ὅμως τώρα:

— Νά μοῦ ζήσης... ‘Αρχιναύαρχε!...

Καί κάνει τή μαύρη κοιλιὰ του νά φουσκώσῃ σάν... μπαλόνι!

· Χορτασμένος τώρα σηκώνεται νά φύγῃ. Καί ξιλώνει, μέ μιᾶς, τὰ γαλόνια τοῦ «‘Αρχιναύαρχου»:

— Δέν μοῦ λές, ρέ ναύτη! τόν ρωτάει. Γιατί ἀφοῦ εἴμαστ’ ἑτοιμοί δέν τσουλᾶμε κατὰ τήν ‘Αφρική;

‘Ο ‘Αρχιμάγειρος στραβομουτσουιάζει. Τοῦ ἐξηγεῖ ὁ μῶς :

— Τό πλοῖο μας θά ξεκινήσῃ ἀπό τό λιμάνι, μόλις φανῇ στό πέλαγος τό ἄλλο καράβι πού ἔρχεται ἀπό τήν ‘Αφρική... Ἔτσι γίνεται πάντα τε: ‘Αν δέν ἔλθῃ τό ἕνα δέν φεύγει τ’ ἄλλο!

‘Ο Ποκοπίκο ἀνεβαίνει φουσκωμένος καί θαρῶς τώρα στό κατὰστρωμα:

— Μάσσησα μέ σαράντα μασσέλες, ἀδερφέ μου! λέει στόν Γκαοῦρ. ‘Απ’ τίς περα-

σμένες ‘Εκλογές εἶχα νά... χλαπαχλουπίσω ἔτσι!...

.. . . .
Ξαφνικά, ἕνα τεράστιο θα πόρι παρουσιάζεται στόν ὀρίζοντα. Εἶναι ἐκεῖνο πού ἔρχεται ἀπό τή μακρινή ‘Αφρική!

— Καπετάνιεε! Πάτα γκάζι νά φύγουμε! Ξεφωνίζει μ’ ἐνθουσιασμό ὁ νῆνος.

Τό σκάφος ἐτοιμάζεται τώρα γιά ἀναχώρησι. Οἱ ναῦτες τραβᾶνε μέ θιάσι τίς ἀγκυρες. Οἱ μηχανές μουγγρίζουν ἀνυπόμονα κάτω στ’ ἀμπάρι!...

Καί νά :

Σέ λίγο τό ἄλλο καράβι πού ἔρχεται ἀπό τήν ‘Αμερική, ἀρχίζει νά μπαίνει μεγαλόπρεπο στό ἀπέραντο λιμάνι τῆς Νέας ‘Υόρκης...

Ταυτόχρονα τό πλοῖο πού θρίσκονται ὁ Γκαοῦρ καί ὁ Ποκοπίκο, ξεκινάει τώρα. Φεύγει γιά τήν ‘Αφρική!...

.. . . .
Λίγο πῶς πέρα τὰ δυό τεράστια καράβια συναντιῶνται. Τό ἕνα περνάει πλάι καί πολὺ κοντά στ’ ἄλλο...

Οἱ σειρήνες τους οὐρλιάζουν ἀνταλλάσσοντας τόν καλονισμένο συναδελφικό χαιρετισμ !...

‘Ομῶς ἄλλοιμονο!...

‘Από τό καράβι πού ἔρχεται, ἀκούγεται ξαφνικά μιὰ σπαρακτική γυναικεία φωνή:

— Γκαοῦσουρ!... Γκαοῦσουρ!...

‘Ο μελαψὸς γίγαντας καί ὁ νῆνος ξαφνιάζονται!

Καί νά: Ταυτόχρονα σχε-

δόν κάτι αφάνταστο αντικρύζουν τὰ μάτια τους:

Στὸ κατὰστρωμα τοῦ καραβιοῦ ποὺ περνάει πλάι τους, θρίσκεται ἡ Ταταμπού! Ἡ πανώρια μελαψή Ἑλληνίδα τῆς Ζούγκλας!...

Δίπλα τῆς στέκει, κυττάζοντάς τους χαμένα, καὶ ὁ «Ἀγριάνθρωπος» μὲ τὰ κόκκινα μαλλιά καὶ γένεια!...

— Ταταμπούου! φωνάζει τρελλὸς ἀπὸ χαρὰ κι' ὁ Γκαούρ.

Καὶ κάνει νὰ θουτήξῃ στὴ θάλασσα! Γιὰ νὰ φθάσῃ κολυμπώντας στὸ κοντινὸ καράβι ποὺ φέρνει ἀπὸ τὴν Ἀφρική τὴν ἀγαπημένη του συντρόφισσα!...

Μὰ δὲν προφθαίνει!...

Ἔνα μυαλούκι ἀπὸ χερσὶ δύναμους ναῦτες, ποὺ ἔτυχε νὰ θρίσκωνται κοντά, χύνονται πάνω του. Καὶ τὸν ἀρπάζουν: ἄλλοι ἀπὸ τὰ χέρια, ἄλλοι ἀπὸ τὰ πόδια...

Ἔτσι τὸν συκρατοῦν!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας κυπιέται σὰν λυσσασμένο θεριὸ γιὰ νὰ τοὺς ξεφύγῃ. Γιὰ νὰ πηδήσῃ ἀπὸ τὴν κουπαστὴ κάτω...

Ὅμως οἱ ναῦτες εἶναι πολλοί. Καὶ τρέχουν καὶ ἄλλοι τόσοι νὰ τοὺς θοηθῶσιν!...

Τίποτα, ὁ ἄμοιρος, δὲν καταφέρνει!...

— Βρὲ ἀφήστε τὸν ἄνθρωπο νὰ θουτήξῃ! τοὺς φωνάζει ὁ Ποκοπίκο. Ξέρετε ἀπὸ πότε ἔχει νὰ κάνῃ... μπάνιο, ὁ φουκαρὰς!;

Ὅμως στὸ μεταξὺ τὰ δευτερόλεπτα καὶ τὰ λεπτά περ-

νάνε... Τὰ δυὸ μεγάλα πλοῖα ἔχουν ξεμακρύνει πιά τὸ ἐν' ἀπὸ τ' ἄλλο!...

Τὸ καράβι ποὺ φέρνει τὴν Ταταμπού καὶ τὸν «Ἀγριάνθρωπο» συνοδὸς τῆς, ρίχνει τώρα ἄγκυρα στὸ λιμάνι τῆς Νέας Ὑόρκης... Ἐνῶ τὸ ἄλλο σκάφος, ποὺ παίρνει τὸν Γκαούρ καὶ τὸν Ποκοπίκο, ξανοίγεται πιά πρὸς τὸ πέλαγος!... Πλέει ὀλοταχῶς πρὸς τὴ μακρυνὴ Ἀφρική...

Ἀπὸ τὸ κατὰστρωμα τοῦ πρώτου πλοίου, ἐξακολουθοῦν ν' ἀκούγονται ἀδύναμα τὰ τραγικά ξεφωνητὰ τῆς ἁμοιρῆς Κόρης:

— Γκαούουρ! Γκαούουρ!...

Οἱ ναῦτες παρατάνε τέλος τὸν μελαψὸ γίγαντα. Βρίσκονται πιά θαθεῖα στὸ πέλαγος. Ξέρουν πὼς δὲν μπορεῖ τώρα ν' ἀποτολμῇ νὰ πῆσῃ στὸ νερό!...

Ἡ ἀπόστασι εἶναι μεγάλη! Ἀδύνατον νὰ ξαναγυρίσῃ πίσω κολυμπώντας. Μὰ καὶ κάποιος ἄλλος, τρομερὸς κίνδυνος ὑπάρχει:

Ἔνα κοπάδι ἀπὸ ἀμέτρητους πεινσασμένους καρχαρίες ἀκολουθοῦν τὸ μεγάλο αὐτὸ καράβι τους. Καὶ εἶναι ἔτοιμοι νὰ πηδήσουν καὶ ν' ἀρπάζουν στὸν ἀέρα κάθε τί ποὺ θὰ πῆσῃ ἀπ' αὐτό!...

Μὰ τοὺς τρομεροὺς αὐτοὺς κινδύνους κάθε ἄλλος θὰ μποροῦσε νὰ τοὺς ὑπολογίσῃ. Ὅχι ὅμως καὶ ὁ ἀτρόμητος Γκαούρ! Ποῦ ἡ ἀγάπη του γιὰ τὴν Ταταμπού τὸν κάνει τώρα ἀκόμα πιὸ θαρραλέο καὶ ἀποφασιστικό!..

Καί νά :

Μόλις οί ναύτες τοῦ πληρώματος παύουν νά τόν κρατάνε, προχωρεῖ ἀδιάφορος τάχα μερικά θήματα. Φθάνει στήν κουπαστή...

Ρίχνει πρώτα μιὰ ματιά γεμάτη κρυφή λαχτάρα στό καράβι τῆς ἀγαπημένης του πού βρίσκεται τώρα ἀκίνητο στό μακρινό λιμάνι. Ὑστερα χαμηλώνει τὸ βλέμμα του πρὸς τὰ θαθεῖα νερά μέ τούς ἀμέτρητους πεινασμένους καρχαρίες πού παραμονεύουν...

Καί χωρὶς νά θέλῃ νά σκεφθῇ τίς τρομερές συνέπειες καί τούς θανατεροὺς κινδύνους, κάνει πάλι μιὰ κίνησι γιὰ νά βουτήξῃ στή θάλασσα!

Μὰ οὔτε κι' αὐτὴ τῇ φορᾷ πραγματοποιεῖ τὸ ἀπονενοημένο του διάθεμα!

Γιατὶ τὴν ἴδια στιγμή δέχεται ἓνα δυνατὸ κτύπημα στό μπράτσο τοῦ δεξιοῦ του χειροῦ. Καί νοιώθει, σχεδὸν ταυτόχρονα, ὀλόκληρο αὐτὸ τὸ χέρι του νά παραλύῃ. Νά μὴ τὸ ὀρίξῃ πιά γιὰ δικό του!...

— Ἄν σοῦ βαστάῃ τώρα, πέσε νά κολυμπήσῃς! τοῦ κάνει κοροϊδευτικά ὁ Ποκοπίκο. Ποῦ αὐτὸς εἶχε προλάβει νά τόν κτυπήσῃ μέ τὸ ἀνάπο-

δο μέρος τῆς χατζάρας του. Γιὰ νά τόν ἐμποδίσῃ, νά βουτήξῃ, καί νά τόν σώσῃ ἀπὸ θεῖοιο χαμό!...

... Ὑστερ' ἀπὸ λίγο, κι' ὅταν ὁ μελαψὸς γίγαντας ξανάρχεται στὰ λογικά του, καταλαβαίνει, θέβαια, πόσο ἀνόητο θὰ ἦταν νά βουτήξῃ πάνω ἀπὸ τ' ἀνοικτὰ στόματα τῶν καρχαριῶν.

— Καλὰ ἔκανες καί μέ τὸ κτύπημά σου μοῦ ἀχρήστεψες τὸ χέρι! λέει στό νᾶνο. Ἄν μέ εἶχες ἀφήσει νά πηδήσω, δὲν θὰ ζοῦσα τώρα!...

— Καί πού ζῆς, τί καταλαβαίνεις; τοῦ κάνει ὁ νᾶνος. Ἄφου ἐοῦ παγαίνεις στὴ Ζούγκλα γιὰ τὴν Ταταμπού, κι' ἡ Ταταμπού ἔρχεται στήν Ἀμερικὴ γιὰ σένα!

Καί σκαρώνοντας γρήγορα ἓνα μελαγχολικὸ στιχάκι, τοῦ τὸ σκάει τραγουδιστὰ καί φάλτσα:

**«Καί τώρα μέσ' τὴν Ἀφρική
τράβα νά σεργιανίσῃς!
Κι ἂν ξαναδῇς τὴν Ταταμπού
νά μοῦ ... τηλεγραφήσῃς!»**

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τ Ε Λ Ο Σ

ΟΛΕΣ ΟΙ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΕΣ !

ΟΛΑ ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ !

περιμένουν με αγωνία την ερχόμενη Πέμπτη το κα
ταπληκτικώτερο τεύχος απ' όσα έχει γράψει ο

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Με τον τίτλο :

Ο ΥΠΕΡΓΙΓΑΝΤΑΣ ΓΙΑΧΑΜΠΑ

— Τò δρᾶμα τῆς . . . ἀπενταρίας ! — Ἡ ἐμφάνις
τοῦ τρομεροῦ βρυκόλακα ! — Τò φάντασμα ποῦ σκό-
βει ! — Μιὰ μικρὴ χαριτωμένη « Ἀραπινούλα » — Ὁ
Γιαχάμπα πολιορκεῖ. Ἡ ἐκδίκησις τῆς Τζέιν. Ἡ
δίκη τῆς Ταταμπού. — Τò τραγικὸ τέλος τοῦ κακούρ-
γου Καπετάνιου ! — Ἐνα ἀνθρώπινο κτήνος ! —
Τραγωδία σὺν πέλαγος !

ΠΡΟΔΑΒΕΤΕ ΤΗΝ ΠΕΜΠΤΗ

νὰ προμηθευτῆτε τὸν

ΥΠΕΡΓΙΓΑΝΤΑ ΓΙΑΧΑΜΠΑ

τὸν ἔχει γράψει ὁ **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

ΠΡΟΣΟΧΗ

Ὅλοι οἱ φίλοι τοῦ «ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ»
τὰ ΣΧΟΛΙΚΑ τοὺς εἶδη καὶ ΒΙΒΛΙΑ (Δημο-
τικοῦ καὶ Γυμνασίου)

ἀπὸ τὸν Ἐκδοτικὸν Οἶκον «ΑΓΚΥΡΑ»
ὁδὸς Πειραιῶς 18—Ἀθῆναι—Τηλ. 523.694

ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΛΥΤΕΡΑΣ ΤΙΜΑΣ

ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

ΝΕΑ ΤΕΥΧΗ ΜΕ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
Κυκλοφορούν σέ ολόκληρη τήν Έλλάδα ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Συγγραφεύς ὁ **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

**ΕΞΕΔΟΘΗΚΑΝ ΚΑΙ ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ εἰς τὸ κατάστημά μας,
Βιβλιοπωλεῖα, Περίπτερα καὶ Πρακτορεῖα Ἑφημερίδων.**

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ

1. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ	5. Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ
2. ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ	6. Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ
3. ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ	7. ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ
4. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ	8. ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

9. ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ	13. ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
10. ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ	14. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ
11. ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ	15. Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
12. ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ	16. Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ

17. Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ	21. Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ
18. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ	22. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ
19. ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ	23. Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ
20. ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ	24. Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ

ΣΕΙΡΑ ΤΕΤΑΡΤΗ

25. Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ	29. ΠΑΡΕΞΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ
26. ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ	30. Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ
27. Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ	31. ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ
28. ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ	32. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ

ΣΕΙΡΑ ΠΕΜΠΤΗ

33. Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ	37. Ο ΓΟΡΙΑΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ
34. Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ Κ' ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ	38. Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ-ΝΤΟΥ
35. ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕΪ-Ν	39. ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ
36. Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ	40. Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΣΕΙΡΑ ΕΚΤΗ

41. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ	45. Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ
42. ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ	46. ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ
43. ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ	47. ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ
44. ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ	48. ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ

ΤΑΡΖΑΝ: Ὁ ἥρωας πού δέν νικήθηκε ποτέ!
ΓΚΑΟΥΡ: Ὁ Γίγαντας πού δέν φοβάται κανένα!

**Η ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ
ΔΕΝ ΘΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΗ ΠΟΤΕ**

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΑΓΚΥΡΑ,, ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694